

RICK RIORDAN

MAGNUS CHASE

a BOHOVÉ ÁSGARDU

PRASTARÝ MEČ

FRAGMENT

Magnus Chase a bohové Ásgardu – Prastarý meč

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Rick Riordan
Magnus Chase a bohové Ásgardu – Prastarý meč – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

RICK RIORDAN

MAGNUS
CHASE

a BOHOVÉ ÁSGARDU

PRASTARÝ MEČ

FRAGMENT

*Věnováno Cassandře Clareové
Dík za půjčení skvělého jména Magnus*

OBSAH

1	Dobré ráno! Dneska zemřeš.	9
2	Chlap s kovovou podprsenkou	16
3	Nechodte se projet s divnými příbuznými	22
4	Ten člověk vážně neumí řídit	27
5	Odjakživa jsem si chtěl zničit most.	33
6	Pozor na káčátka, nebo vás praští do hlavy	40
7	Bez nosu ti to fakt sluší	45
8	Pozor na propast a na chlupatého chlápka se sekerou	51
9	Rozhodně chtěj klíč k minibaru	58
10	Můj pokoj nesmrdí	62
11	Ráda tě poznávám. Teď ti rozdrtím průdušnici.	71
12	Aspoň že nemám službu chytání kozy	78
13	Záhuba bramboru Phila	84
14	Čtyři miliony kanálů, a stejně dávají jen Pohled valkýry	91
15	Mé trapné zavírované video	97
16	Norny. Proč zrovna norny?	101
17	O ty bicepsy jsem se neprosil	105
18	Svádím nelítostný boj s vajíčky	112
19	Neříkejte mi fazoláku. Myslím tím <i>nikdy</i>	121
20	Vítej na Temné straně. Máme plněné sušenky.	129
21	Gunilla to schytá plamenometem a není to žádná psina. No, vlastně to trochu psina je.	136
22	Ze stromu padají kamarádi	147
23	Recykluju se	155
24	Měli jste jediný úkol	159
25	Funerbráci mě převlíkli za šaška	167
26	Vím, že jsem po smrti, ale někdy mi zavolej	174
27	Zahrajme si frisbee se sečnými zbraněmi!	180
28	Mluv mu do obličej, moc víc stejně nemá	187
29	Okradeni o falafel orlem	198
30	Jablko denně bude tvá smrt.	207
31	Se vším smradem, nebo nic.	213
32	Roky hraní Bassmasters 2000 se fakt vyplatily.	218
33	Samín bráška je po probuzení nevrlý	226
34	Můj meč málem skončí na eBayi	232
35	Nebudeš káletí na hlavu Umění	240
36	Kachna!	250

37	Zurážen veverkou	255
38	Zhroutím se ve volkswagenu	260
39	Freya je rozkošná! Má kočky!	267
40	Můj kamarád se vyvinul z – Ne, nedokážu to ani říct	278
41	Blitz uzavře staromódní dohodu	286
42	Oslava před stětím s vaječnou roládou	292
43	Nechť započne tvorba ozdobného kovového vodního ptactva	299
44	Junior získá pytel slz	308
45	Seznámím se s Jackem	316
46	Na palubě staré dobré lodě <i>Nehet</i>	323
47	Psychoanalyzuju kozu	330
48	Hearthstone omdlívá častěji než Jason Grace (i když netuším, kdo to je)	336
49	Je to tvůj problém. Máš meč v nose	344
50	Neprotrazovat zápletky! Thor je v seriálech sakra pozadu	350
51	Diskuse o proměňování v ovády	359
52	Mám tady koně. Jmenuje se Stanley	365
53	Jak ve vši slušnosti zabít obra	372
54	Proč nepoužívat steakový nůž jako skokanské prkno	376
55	Do bitvy mě nese První trpasličí letecká divize	384
56	Nikdy neříkejte trpaslíkovi „vytáhni se“	390
57	Sam zmáčkne tlačítko katapultu	395
58	Hele, té bych ruku nepodal	403
59	Hrůza neboli základka	409
60	Rozkošná vražedná plavba při západu slunce	415
61	Vřes je moje nejneoblíbenější rostlina	419
62	Malý zlý vlk	424
63	Nesnáším podepisování vlastního rozsudku smrti	431
64	Koho napadlo udělat toho vlka nezranitelného?	436
65	Tuhle část nenávidím	441
66	Oběti	446
67	Ještě jednou, pro kamaráda	450
68	Nezrazujte meče	454
69	Aha... Takže <i>tohle</i> je ten, koho Fenrir vyčmuchal v šedesáté třetí kapitole	459
70	PowerPoint zkázy na téma my	462
71	Pálíme labutí loď, což nemůže být nic legálního	468
72	Prohrávám sázku	472
	Epilog	475
	Slovníček	479

Dobré ráno! Dneska zemřeš.

DOVEDU SI TO ŽIVĚ PŘEDSTAVIT. Dočtete se tu, jak jsem umřel v agonii, a hned: „Jú! Super, Magnusi! Můžu si to taky zkusit?“

Ne. Rozhodně ne.

Neskákejte ze střech. Nevrhejte se pod auta a nepodpalujte se. Tak to nefunguje. Tam, kde já, stejně neskončíte.

Kromě toho byste určitě nechtěli být v mé kůži. Pokud vám nestraší v hlavě šílené touhy vidět nemrtvé válečníky, jak se navzájem sekají na kusy, meče létající obrům do nosů a vyparáděné temné skřety, pak ať vás *ani nenapadne* hledat dveře s vlčí hlavou.

Jmenuju se Magnus Chase. Je mi šestnáct. Toto je příběh o tom, jak to se mnou šlo od desíti k pěti od chvíle, co jsem se nechal zabít.

Ten den začal úplně normálně. Spím si tak na chodníku pod mostem v parku Public Garden, když mě někdo probudí kopancem a houkne: „Jdou po tobě.“

Jo, o tom jsem se ještě nezmínil – poslední dva roky jsem bezdomovec.

Někteří si asi pomyslíte: *Jauvajs, to je ale smutný*. A jiní: *No jo, zoufalec!* Ale kdybyste mě potkali na ulici, devětadevadesát procent z vás mě mine, jako že mě nevidí. A přitom byste se modlili: *Jeňom at' si neřekne o prachy*. Napadlo by vás, že jsem asi starší, než vypadám, puberták by se přece neměl válet ve starém smradlavém spacáku venku, uprostřed bostonské zimy. *Někdo by měl tomu ubohému chlapci pomoci!*

A pak byste šli dál.

Mně je to volný. Já vaši lítost nepotřebuju. Na posměšky jsem zvyklý. Natož na to, že mě lidi ignorují. Ale to nechme plavat.

Ten pobuda, co mě probudil, se jmenoval Blitz. Vypadal jako vždycky – jako by právě proběhl skládkou ve vichřici. Ježaté černé vlasy plné papírků a větviček, obličej barvy sedlové kůže, v rozčepýřených vousech kousky ledu. Na spodku kabátu mu ztuhl sníh, jak ho vláčel po zemi – měří sotva sto šedesát čísel – a zorničky měl tak rozšířené, že se duhovky úplně ztrácely. K tomu obvyklý vyplašený výraz, jako by se měl každou chvíli rozječet.

Zamrkal jsem, abych si rozlepil oči. Měl jsem pocit, že mi v puse něco cháplo. Spacák hřál a mně se z něj fakt nechtělo lézt ven.

„Kdo po mně jde?“

„Co já vím.“ Blitz se podrbl na nose. Měl ho zlomený tolikrát, že byl klikatý jako blesk. „Rozdávají letáky s tvým jménem a ksichtem.“

Zaklel jsem. Sem tam jsem kontrolu policie a správců parku zvládal. Na školní inspektory, dobrovolné pořádkové služby, opilé studentíky, feťáky, co si troufnou na malé a slabé – na ty jsem byl ráno zvyklý jako vy na palačinky a pomerančový džus.

Ale jestli někdo zná moje jméno a obličej – to je jiný kafe. To znamená, že se zaměřili přímo na mě. Možná se v útulku naštváli, že jsem jim rozbil stereo. (Chytil mě rapl z těch vánočních cajdáků.) Nebo mě zabrala bezpečnostní kamera v Theater District, jak probírám lidem kapsy. (No co, potřeboval jsem prachy na pizzu.) Anebo mě dokonce pořád hledá policie a chce mě vyslechnout ohledně máminy vraždy...

Sbalil jsem si svůj majeteček, což mi zabralo asi tak tři vteřiny. Spacák se mi vešel do báglu ke kartáčku na zuby, rezervním ponožkám a trenčlím. Nic víc jsem neměl, jen oblečení na sobě. S batohem na rameni a kapucí staženou do obličeje jsem pěkně zapadl do davu chodců. Boston je plný vysokoškoláků. Někteří vypadají ještě zanedbaněji a mlaději než já.

Obrátil jsem se na Blitz. „Kde jsi viděl ty lidi s letáky?“

„Na Beacon Street. Jdou sem. Bílej chlápek středního věku s holkou, asi s dcerou.“

Zamračil jsem se. „To nechápu. Kdo –“

„Já nevím, člověče, ale bejt tebou, zdejchnu se.“ Blitz zašilhal do vycházejícího slunce, které barvilo okna mrakodrapu do oranžova. Nikdy jsem nepochopil proč, ale denní světlo nenáviděl. Možná byl nejmenší, nejzavalitější upíří bezďák na světě. „Běž třeba za Hearthem. Courá se po Copley Square.“

Snažil jsem se nenaštvat. Lidi z ulice si dělali srandu, že Hearth a Blitz jsou jako můj taťka s mamkou, protože jsem je měl věčně někde za zadkem.

„Díky,“ zahučel jsem. „To zvládnou.“

Blitz si hryzal nehet na palci. „Já ti dneska nevím, člověče. Měl by sis dát fakt majzla.“

„Proč?“

Podíval se mi přes rameno. „Už jdou.“

Nikoho jsem neviděl. A když jsem se obrátil zpátky, Blitz zmizel.

Tohle jsem na něm nesnášel. Prostě *frnk* – a je v trapu. Ten chlap je jak nindža. Upíří nindža bez domova.

Takže jsem si mohl vybrat: jít na Copley Square za Hearthem, nebo nabrat směr na Beacon Street a mrknout se po těch, co mě hledají.

Z Blitzova popisu jsem nebyl moudrý. Běloch středního věku a holka po mně pátrají v mrazu za svítání. Proč? Co jsou zač?

Kradl jsem se po břehu jezírka. Po spodní stezce pod mostem nechodil skoro nikdo. Mohl jsem se držet u svahu kopce, odkud bych viděl všechny na stezce nahoře, ale oni mě ne.

Na zemi ležel sníh. Obloha byla modrá, až z toho bolely oči. Holé větve stromů vypadaly jako zatavené ve skle. Vítr se mi prokousával oblečením, ale chlad mi nevadil. Máma si ze mě vždycky dělávala legraci, že jsem napůl lední medvěd.

Sakra, Magnusi, vynadal jsem si.

Vzpomínky na ni byly i teď, po dvou letech, jako minové pole. Stačilo zakopnout o jednu a veškerý klid vylítl do povětří.

Snažil jsem se soustředit.

Ten chlap s holkou se blížil. Pískově světlé vlasy mu padaly přes límec – ne schválně, ale jako by na to prostě kašlal. Tvářil se bezradně jako učitel na supl: *Já vím, že přilítl plivanec, ale nevím odkud*. Boty od obleku byly v bostonské zimě úplně mimo. Každou ponožku měl jinak hnědou. Kravata vypadala, že si ji vázal o půlnoci na kolotoči.

Holka byla na první pohled jeho dcera. Vlasy měla úplně stejně husté a vlnité, ale trochu světlejší. Oblíkla se rozumněji, do sněhulí, džínsů a bundy, u krku jí vykukovalo oranžové tričko.

Vypadala odhodlaněji než on a pěkně našťvaná. Svírala svazek letáků, jako by to byla nespravedlivě oznámkovaná písemka.

Jestli mě hledá, tak se nechci nechat najít. Šel z ní strach.

Nepoznal jsem ji ani jejího tátu, ale něco mě táhlo vzadu v hlavě... jako magnet, co se snaží vylovit hodně starou vzpomínku.

Na místě, kde se stezka dělila, se otec s dcerou zastavili. Rozhlíželi se, jako by jim až teď došlo, že stojí uprostřed pustého parku v nekřesťanskou hodinu za hluboké zimy.

„Neuvěřitelný,“ zasupěla ta holka. „S chutí bych ho uškrtila.“

Myslela asi mě, a tak jsem se příkrčil ještě víc.

Její otec si povzdychl. „Zabíjet ho nebudeme. Je to přece jen tvůj strýc.“

„Ale *dva roky*?“ vyjekla holka. „Tati, jak to, že nám to neřekl *dva roky*?“

„Randolphovo chování ti nevysvětlím. To jsem neuměl nikdy, Annabeth.“

Nadechl jsem se tak prudce, až jsem se lekl, že mě uslyší. Jako by se mi z mozku strhl starý strup a odhalily se vzpomínky z doby, kdy mi bylo šest.

Annabeth. To znamená, že ten světlolvasý chlápek je... *strýc Frederick?*

Vybavil jsem si náš poslední rodinný Den díkůvzdání: s Anna-beth jsme se schovávali v knihovně v domě strýce Randolpha, hráli si s dominovými kostkami a dospělí na sebe zatím dole křičeli.

Tý se máš, že jsi s mámou. Annabeth přiložila další kostku na svou miniaturní stavbu. Byla kupodivu moc povedená, se sloupy vpředu jako nějaký chrám. *Já se chystám utéct.*

Nepochyboval jsem, že to myslí vážně. Obdivoval jsem ji, jak si troufá.

Pak se ve dveřích objevil strýc Frederick. Měl zaťaté pěsti a kabonil se tak, že to nezachránil ani usměvavý sob na jeho světru. *Annabeth, odcházíme.*

Annabeth se na mě podívala. Na holku z první třídy jí šedé oči svítily pěkně divoce. *Opatruj se, Magnusi.*

Šťouchla prstem a zbořila svůj chrám z kostek.

To bylo naposled, co jsem ji viděl.

Máma si pak umanula: *Od strýčků se budeme držet dál. Zvláště od Randolpha. To, co chce, mu nedám. Nikdy.*

Nevysvětlila mi, co Randolph chce, ani o čem se s Fredericem a Randolphem hádala.

Musíš mi věřit, Magnusi. Být s nimi je moc... nebezpečné.

Věřil jsem jí. Ani po její smrti jsem s příbuznými nekamarádil.

A teď mě najednou hledají.

Randolph žil v Bostonu, ale co jsem věděl, Frederick s Annabeth pořád bydleli ve Virginii. A najednou se objeví tady a rozdávají letáky s mým jménem a fotkou. Kde vlastně *sebrali* mou fotku?

V hlavě mi hučelo tak, že mi ušlo, o čem se baví.

„– najít Magnuse,“ říkal strýc Frederick. Koukal do smartphonu. „Randolph je zrovna v útulku v South Endu. Prý nic. Máme zkusit útulek pro mladistvé na druhé straně parku.“

„Jak vůbec víme, že ještě žije?“ zeptala se Annabeth utrápeně. „Když je ztracený *dva roky*? Dávno může někde ležet zmrzlý v příkopu!“

Něco ve mně mělo sto chutí vyskočit z úkrytu a vyjeknout: *BAF!*

Annabeth jsem sice neviděl deset let, ale nelíbilo se mi, že je tak nešťastná. Jenže život na ulici mi dal tvrdou školu: nikdy se nemontuj do ničeho, čemu nerozumíš.

„Randolph je přesvědčený, že Magnus žije,“ namítl strýc Frederick. „Někde tady v Bostonu. Jestli je vážně ohrožený na životě...“

Vydali se k Charles Street a jejich hlasy odnesl vítr.

Rozklepal jsem se, ale zimou to nebylo. Chtělo se mi dohnat Fredericka a pustit se do něj, ať mi vyklopí, co se děje. Jak Randolph ví, že jsem pořád ve městě? Proč mě hledají? Jak to, že jsem najednou ohroženější než předtím?

Ale nešel jsem za nimi.

Vzpomněl jsem si na to poslední, co mi řekla máma. Nechtělo se mi na požární schodiště, nechtělo se mi ji opustit, ale popadla mě za ruce a přinutila mě, ať se na ni podívám. *Magnusi, uteč. Schovej se. Nevěř nikomu. Já si tě najdu. A rozhodně nechod' pro pomoc k Randolphovi.*

A pak, než jsem se dostal k oknu, se dveře našeho bytu rozletěly na kousky. Ze tmy se vynořily dva páry planoucích modrých očí...

Setřásl jsem tu vzpomínku a díval se, jak strýc Frederick s Annabeth odcházejí a zahýbají směrem k parku Common.

Strýc Randolph... Kdovíproč kontaktoval Fredericka a Annabeth. Přivolal je do Bostonu. Celou tu dobu nevěděli, že je máma mrtvá a já ztracený. Už to mi nešlo do hlavy, ale jestli je to pravda, proč by jim o tom Randolph říkal teď?

Napadal mě jenom jeden způsob, jak se to dozvědět a neptat se ho. Jeho dům stál ve čtvrti Back Bay, kousek odsud. Podle Fredericka teď Randolph není doma. Hledá mě někde v South Endu.

A protože není nic lepšího než začít den drobnou vloupačkou, rozhodl jsem se, že se tam podívám.

Chlap s kovovou podprsenkou

TO RODINNÉ SÍDLO STÁLO ZA STAROU BELU.

Jasně, *vy* byste to neřekli. Viděli byste přerostlý šestipatrový palác, chrličce na střeše, mozaiky v oknech, schodiště z mramoru a všechny ty parádičky, co křičí do světa, že tu žijí pracháči, a podivili byste se, proč žijí na ulici.

Snadné vysvětlení: *strýc Randolph*.

Byl to *jeho* dům. Coby nejstarší syn ho zdědil po mých prarodičích, kteří umřeli, než jsem se narodil. O životě naší rodiny jsem se toho nikdy moc nedozvěděl, ale mezi třemi sourozenci – Randolphem, Frederickem a mou mámou – byla spousta zlé krve. Po té megahádce na Den díkůvzdání jsme už do rodinného sídla nevkročili. Náš byt ležel asi tak půl míle odtamtud, ale pro nás to bylo, jako by Randolph žil na Marsu.

Máma se o něm zmiňovala, jenom když jsme náhodou jeli kolem. Ukázala na dům, jako by mě varovala před nebezpečným útesem. *Vidíš? To je ono. Tomu se vyhni.*

Když jsem začal žít na ulici, občas jsem v noci prošel kolem. Nakoukl jsem do oken a viděl zářící vitríny se starožitnými meči a sekerami, strašidelnými přilbami s hledím, které na mě

zíraly ze stěn. V horních oknech se rýsovaly sochy jako zkamenělé přízraky.

Několikrát mě napadlo, že se tam vloupám a porozhlídnu se, ale zaklepat na dveře mě nelákalo nikdy. *Prosím, strýčku Randolphe, já vím, že jsi mou mámu nesnášel a mě jsi neviděl deset let, vím, že ti záleží víc na starých rezavých krámech než na rodině, ale mohl bych bydlet ve tvém úžasném domě a žít se drobečky chleba?*

Díky, nechci. Radši budu spát na ulici a dojíždět den starý falafel.

Ale stejně... Odhadoval jsem, že nebude těžké dostat se dovnitř, omrknout to tam a zjistit, co se to děje. A když už tam budu, třeba si odnesu něco na památku.

Pokud to uráží váš smysl pro poctivost a čest, tak pardon.

Ale ne, počkat. Omlouvat se nebudu.

Nekradu jenom tak někomu. Vybírám si odporné týpky, co mají víc než dost. Jestli si vozíte zadek v novém BMW a zaparkujete na místě pro invalidy bez povolení, pak jo, to vám klidně vypáčím okýnko a vyberu drobný z palubní desky. Pokud vycházíte z luxusního krámu s taškou hedvábných šnuptychlů a nedáváte pozor, protože musíte žvanit do mobilu a strkat do lidí, tak vám milerád ulehčím o peněženku. Když si můžete dovolit promrkat pět táců, neublíží vám zaplatit mi oběd.

Jsem soudce, porota a zloděj v jednom. A co se týká odporých týpků, nemohl jsem si vybrat líp než strýce Randolpha.

Dům stál na Commonwealth Avenue. Zamířil jsem dozadu do poeticky pojmenované uličky Public Alley 429. Randolphovo parkovací místo bylo prázdné. Dolů k suterénnímu vchodu vedly schody. Pokud tam byl nějaký bezpečnostní systém, neviděl jsem ho. Dveře měly jednoduchou západku, chyběl

dokonce i patentní zámeček. *No tak, Randolphe. Mohl bys mi to aspoň trochu ztlížít.*

Za dvě minuty jsem byl uvnitř.

V kuchyni jsem si nabídl pár plátků krocana, sušenky a mlíko z krabice. Sakra, falafel tam neměl. Teď jsem na něj vážně dostal chuť, ale našel jsem aspoň čokoládovou tyčinku a nacpal si ji do kapsy na potom. (Čokoláda se musí vychutnávat, ne hltat.) Pak jsem se vypravil nahoru do mauzolea mahagonového nábytku, orientálních koberečků, olejomalb, mramorových dlaždic na podlaze a křišťálových lustrů... Trapárna. Kdo může takhle žít?

Tehdy v šesti letech jsem nepoznal, jaká drahota jsou všechny ty krámy, ale dojem z domu jsem měl stejný: tmavý, tísnivý, strašidelný barák. Těžko si představit, že tu vyrůstala máma. Aspoň to vysvětlovalo, proč se z ní stala taková milovnice volných prostorů.

Měli jsme docela fajn byt nad korejskou restaurací v Allstonu, ale máma nerada trčela zavřená uvnitř. Vždycky tvrdila, že její pravý domov je pohoří Blue Hills. Chodívali jsme na túry a kempovat za každého počasí – čerstvý vzduch, bez stěn, bez stropů, samotní jen s kachnami, husami a veverkami.

Oproti tomu byl tenhle palác jako vězení. Stál jsem v hale a po kůži jako by se mi hemžili neviditelní brouci.

Vyšel jsem do patra. Knihovna voněla po citronové leštěnce a kůži, přesně jak jsem si pamatoval. U stěny stála nasvícená vitrína plná Randolphových zašlých vikingských přileb a rezavých seker. Máma mi jednou prozradila, že učil dějiny na Harvardu, než se stal nějaký velký malér a vyhodili ho. Nic víc o tom neřekla, ale bylo jasné, že je do těch věcí zažraný pořád.

Jsi chytřejší než oba tví strýčkové, Magnusi, slyšel jsem jednou od mámy. *Se svými známkami se dostaneš na Harvard jedna dvě.*

Tehdy byla ještě naživu, já chodil do školy a mohl jsem mít budoucnost, která sahala dál než za sháňku po příštím jídle.

V rohu Randolphovy kanceláře stál velký kus kamene jako náhrobek, předeck byl otesaný a pomalovaný složitými červenými znaky. Uprostřed byla hrubě načrtnutá nějaká naštvaná postava – snad lev nebo vlk.

Otrásl jsem se. Na *vlky* radši nemyslet.

Popošel jsem k Randolphovu stolu. Čekal jsem, že tam bude mít počítač nebo zápisník s nějakými informacemi – a ty mi vysvětlí, proč mě hledají. Ale na desce byly rozložené kusy pergamenu, tenkého a žlutého jako cibulová slupka. Vypadaly jako mapa, kterou udělal za domácí úkol do občanky středověký žák: tenké čáry pobřeží, různé body popsané abecedou, jakou jsem neznal. A na nich jako těžítka trůnil kožený váček.

Zalupal jsem po dechu. Ten váček jsem poznal. Rozvázal jsem šňůrku a popadl jednu dominovou kostku... jenže to nebylo domino. To si myslelo jenom moje šestileté já, když jsme si hráli s Annabeth. A za ty roky ve mně ta vzpomínka zakořenila. Ale místo teček byly na kamenech nakreslené červené symboly.

Na tom, co jsem držel, byl znak připomínající větvičku stromu nebo zdeformované F:

Srdce se mi rozbušilo, ani jsem nevěděl proč. Napadlo mě, jestli to byl vážně tak dobrý nápad sem chodit. Stěny jako by se kolem najednou svíraly. Nakreslené zvíře na kameni v rohu na mě málem vrčelo a jeho rudá silueta se leskla jako čerstvá krev.

Přesunul jsem se k oknu, napadlo mě, že mi pomůže podívat se ven. Středem ulice se táhl pás parku pokrytý sněhem. Holé stromy byly omotané šňůrami bílých vánočních světýlek. Na konci bloku se za železným plotem tyčila na podstavci bronzová socha Leifa Eriksona a jednou rukou si clonila oči. Leif hleděl směrem k nadjezdu Charlesgate, jako by chtěl říct: *Hledme, objevil jsem dálnici!*

S mámou jsme si z Leifa dělávali legraci. Místo brnění měl minisukýnku a k tomu náprsní krunyř, který vypadal jako vikingská podprsenka.

Neměl jsem tušení, proč ta socha stojí uprostřed Bostonu, ale podle mě to nemohla být náhoda, že strýček Randolph začal studovat vikinky. Žil tady celý život. Na Leifa koukal každý den z okna. Když byl malý, možná ho napadlo: *Jednoho dne chci studovat vikinky. Chlapi v kovových podprsenkách jsou boží!*

Pohled mi zabloudil k podstavci sochy. Někdo tam stál... a vzhlížel ke mně.

Znáte to, jak někoho uvidíte na místě, kam nepatří, a chvilku vám trvá, než ho poznáte? Ve stínu Leifa Eriksona stál vysoký bledý muž v černé kožené bundě, černých motorkářských kalhotách a špičatých botách. Krátké ježaté vlasy měl blond až skoro doběla. Jediná barevná věc na něm byl pruhovaný černobílý šátek, ovázaný kolem krku. Visel mu z ramen jako nějaká křídla.

Kdybych ho neznal, řekl bych, že si hraje na postavu z anime. Ale já ho *znal*. Byl to Hearth, můj kámoš bezdomovec a „náhradní mamka“.

Trochu mě to vylekalo a trochu naštvalo. Viděl mě na ulici a sledoval mě? Nepotřebuju, aby mě šmíroval albínský animák.

Rozhodil jsem rukama: *Co tu děláš?*

Hearth udělal gesto, jako že si vytahuje něco ze sevřené dlaně a zahazuje to. Po dvou letech, co ho znám, jsem se ze znakového jazyka leccos přiučil.

Říkal mi: *VYPADNI ODTAMTUD*.

Netvářil se vyplašeně, ale u Heartha se to těžko pozná. Nikdy nedává najevo velké emoce. Když jsme spolu, většinou na mě jenom hledí velkýma šedýma očima, jako by čekal, že exploduju.

Ztratil jsem cenné vteřiny uvažováním o tom, co má za lubem a proč je vlastně tady, když má být na Copley Square.

Udělal další gesto: namířil dva prsty obou rukou dopředu, dvakrát jimi máchl nahoru a dolů. *Honem*.

„Proč?“ řekl jsem nahlas.

Za mnou se ozval hluboký hlas: „Ahoj, Magnusi.“

Málem jsem vyskočil z kůže. Ve dveřích knihovny stál robustní chlápek s pěstěnou bílou bradkou a šedivými vlasy. Přes tmavý vlněný oblek měl béžový kašmírový svrchník. Ruce v rukavicích svíraly rukojeť leštěné dřevěné hole s kovovým hrotem. Když jsem ho viděl naposled, měl vlasy černé, ale hlas se nezměnil.

„Randolphe.“

O milimetr naklonil hlavu. „To je ale příjemné překvapení. Jsem rád, že jsi tady.“ Neznělo to překvapeně ani radostně. „Nemáme moc času.“

Jídlo a mlíko se mi začaly v žaludku míchat. „M-moc času... na co?“

Zamračil se. Nakrčil nos, jako by mu něco nevonělo. „Dneska je ti šestnáct, ne? Přijdou tě zabít.“

Nechodte se projet s divnými příbuznými

NO, TAK TO SI PŘEJU VŠECHNO NEJLEPŠÍ!

Že by bylo třináctého ledna? Upřímně, neměl jsem tušení. Čas letí, když spíte pod mosty a živíte se z popelnic.

Takže mi je oficiálně šestnáct. Místo dárku mě načapal strýček Poděs a místo gratulace mi oznámil, že mě zabijou.

„Kdo –,“ začal jsem. „Ale víš co? Kašlu na to. Rád jsem tě viděl, Randolphe. Už půjdu.“

Randolph zůstal stát ve dveřích, blokoval mi cestu a namířil na mě hrot hole. Přísahám, že jsem přes celý pokoj cítil, jak se mi zapíchl do břicha.

„Magnusi, musíme si promluvit. Nechci, aby tě dostali. Zvláště po tom, co se stalo tvé mámě...“

Pořádná pecka do obličeje by mě bolela míň.

V hlavě se mi roztočily vzpomínky na tu noc jako hnusný kaleidoskop: náš otřásající se dům, jekot z patra pod námi, máma – celý den napjatá a ustrašená – mě vleče k požárnímu schodišti a pobízí mě, ať uteču. Pak se dveře rozletěly na kusy. Z chodby se vynořily dvě nestvůry s kožichy jako špinavý sníh, oči jim modře plály. Prsty mi sklouzly po zábradlí požárního schodiště, spadl

jsem a přistál na hromadě pytlů se smetím v boční uličce. Hned potom vybuchla okna našeho bytu a vyvalil se oheň.

Máma mi řekla, ať uteču. Utíkal jsem. Slíbila mi, že si mě najde. Nikdy to nesplnila. Ze zpráv jsem se dozvěděl, že z ohně vytáhli její tělo. Policie po mně pátrala. Zajímalo ji to, že oheň zřejmě někdo založil, moje disciplinární problémy ve škole, svědectví sousedů o křiku a hlasité ráně z našeho bytu těsně před výbuchem a to, že jsem utekl. O vlčích s planoucíma očima se v žádné z těch zpráv nemluvilo.

Od té noci jsem se schovával, žil jsem jako neviditelný, snažil se přežít, neměl jsem čas pořádně truchlit po mámě. Občas mě napadlo, jestli jsem si ty vlky jenom nepředstavoval... ale věděl jsem, že ne.

A teď, po celé té době, mi chce strýc Randolph pomoci.

Svíral jsem malou dominovou kostku tak, až se mi zařezávala do dlaně. „Ty nevíš, co se stalo mámě. Nikdy ses o nás nestaral.“

Randolph svěsil hůl. Ztěžka se o ni opřel a hleděl na koberec. Skoro bych uvěřil, že jsem ho urazil.

„Tvou mámu jsem prosil,“ řekl. „Chtěl jsem, ať tě přivede sem – žít tady, kde bych tě mohl chránit. Odmítla. Potom, co umřela...“ zavrtěl hlavou. „Magnusi, ty netušíš, jak dlouho jsem tě hledal, ani jaké nebezpečí ti hrozí.“

„Já jsem v pohodě,“ vyštěkl jsem, i když mi srdce bušilo do žeber. „Starám se o sebe docela dobře.“

„Možná, ale ty časy jsou pryč.“ Z jeho jistoty mě zamrazilo. „Teď je ti šestnáct, jsi na prahu dospělosti. Jednou jsi jim unikl, tu noc, kdy umřela máma. Znovu tě uniknout nenechají. Tohle je naše poslední šance. Dovol mi, ať ti pomůžu, nebo se zítřka nedočkáš.“

Slabé zimní světlo se prodralo barevným sklem v okně a zalilo Randolphův obličej měnícími se barvami. Vypadal jako chameleon.

Neměl jsem sem chodit. Pitomost, pitomost, pitomost. Máma mi znova a znova vtoukala do hlavy: *Nechod' za Randolphem*. A já si napochoduju přímo sem.

Čím víc jsem ho poslouchal, tím jsem byl vyděšenější a tím víc jsem se chtěl dozvědět, co má na srdci.

„Já od tebe nepotřebuju pomoci.“ Položil jsem tu divnou dominovou kostku na stůl. „Nechci –“

„Já vím o vlčích.“

To mě zarazilo.

„Vím, cos viděl,“ pokračoval. „Vím, kdo ty nestvůry poslal. Ať si policie myslí, co chce, já vím, jak tvoje máma doopravdy umřela.“

„Jak –“

„Magnusi, je toho spousta, co ti musím říct o tvých rodičích, o tvém dědictví... o tvém otci.“

Po zádech jako by se mi plazil ledový drát. „Ty jsi tátu znal?“

Nechtěl jsem dávat Randolphovi žádnou páku na sebe. Život na ulici mě naučil, že je to riziko. Ale už mě měl na háčku, potřeboval jsem se to dozvědět. A podle toho, jak se mu leskly oči, to na mně poznal.

„Ano, Magnusi. Vím, kdo byl tvůj táta, vím o mámině vraždě, o tom, proč odmítla mou pomoc... všechno to spolu souvisí.“ Ukázal na přehlídku vikingských krámů. „Celý život jsem usiloval o jedno. Pokoušel jsem se vyřešit historickou záhadu. Až donedávna jsem neviděl celkový obrázek. Teď ho vidím. Všechno to vedlo k *dnešnímu* dni, k tvým šestnáctým narozeninám.“

Zacouval jsem k oknu, co nejdál od strýce. „Koukej, já nechápu devadesát procent z toho, co tu meleš, ale jestli mi můžeš něco říct o tátovi –“

Dům se rozdrnčel, jako by někde v dálce spustila salva z děl. Zadunělo to tak hluboce, že mi zadrkotaly zuby.

„Brzo budou tady,“ varoval mě Randolph. „Dochází nám čas.“
„*Kdo?*“

Randolph se o holi přikulhal dopředu. Právě koleno mu zřejmě nesloužilo. „Chci po tobě moc, Magnusi. Nemáš důvod mi věřit. Ale musíš jít se mnou *hned teď*. Já znám tvé právo.“ Ukázal na staré mapy na stole. „Společně získáme, co je tvoje. To jediné tě může ochránit.“

Ohlédl jsem se přes rameno, z okna. Dole v parku nikdo nebyl, Hearth se vypařil. Měl jsem ho poslechnout. Díval jsem se na strýce Randolpha a zkoušel najít nějakou podobnost s mámou, něco, co by mě nakoplo, abych mu věřil. Nenašel jsem nic. Zavalitá postava, pronikavé tmavé oči, zasmušilý obličej a upjaté chování... přesný opak mojí mámy.

„Auto mám vzadu,“ oznámil.

„M-možná bychom měli počkat na Annabeth a strýce Fredericka.“

Randolph se ušklíbl. „Ti mi nevěří. Ti mi *nikdy* nevěřili. Přivolaal jsem je do Bostonu ze zoufalství, jako poslední možnost, aby mi pomohli tě hledat, ale když jsi teď tady –“

Dům se znovu otrásl. Tentokrát to zadunělo víc zblízka a silněji. Chtělo se mi věřit, že je to z nějaké stavby poblíž, z vojenského pohřbu nebo z něčeho, co se dá podobně snadno vysvětlit. Ale tušil jsem, že to bude horší. Znělo to jako dopad obří nohy – jako zvuk, který roztrásl náš byt před dvěma lety.

„Prosím, Magnusi.“ Randolphovi se zachvěl hlas. „Kvůli těm netvorům jsem přišel o *vlastní* rodinu. Ztratil jsem ženu, dcery.“

„Tys – tys měl rodinu? Máma mi o tom nikdy neřekla –“

„Jistěže neřekla. Ale tvá máma... Natalie byla moje jediná sestra. Měl jsem ji rád. Nechtěl jsem o ni přijít. Nemůžu přijít i o tebe. Pojď se mnou. Tvůj otec ti něco nechal, abys to našel. Ta věc změní světy.“

V mozku jsem měl úplnou tlačenicí otázek. To šílené světlo v Randolphových očích se mi nezamlouvalo. Nelíbilo se mi, jak řekl *světy*, to množné číslo. A nevěřil jsem, že se mě po mámině smrti pokoušel najít. Celou dobu jsem si dával majzla. Kdyby se na mě Randolph vyptával jménem, někdo z kámošů z ulice by mi dal echo, stejně jako Blitz dneska ráno s Annabeth a Frederickem.

Něco se změnilo – a Randolph se pak rozhodl, že stojí za to mě hledat.

„Co kdybych prostě utekl?“ zeptal jsem se. „Zkusíš mě zastavit?“

„Když utečeš, najdou si tě. A zabijí tě.“

Připadalo mi, jako bych měl krk nacpaný vatovými koulemi. Randolphovi jsem nevěřil. Bohužel se mi zdálo, že o těch zabijácích mluví pravdu. V hlase mu bylo znát, že nelže.

„No tak jo,“ vzdal jsem se. „Půjdeme se projet.“

Ten člověk vážně neumí řídit

UŽ JSTE SLYŠELI o mizerných bostonských řidičích? To je můj strýc Randolph.

Ten chlap nakopl své BMW 528i (jasně, *co jiného* než BMW) a vyrazil po Commonwealth Avenue, ignoroval světla, troubil na auta, kličkoval z pruhu do pruhu.

„Tamtu ženskou jsi minul,“ ozval jsem se. „Nechceš se vrátit a srazit ji pořádně?“

Randolph měl moc práce, než aby odpověděl. Pořád pokukoval po nebi, jako by vyhlížel bouřkové mraky. Sešlápl plyn a prohnal se křižovatkou u Exeter Street.

„Takže, kam to jedeme?“ zajímal jsem se.

„Na most.“

Tím se všechno vysvětlovalo. V Bostonu je mostů asi tak dvacet.

Přejel jsem rukou po vyhřívaném koženém sedadle. Už to bylo dobrého půl roku, co jsem jel autem. Naposled toyotou jedné ženské ze sociálky. A předtím v policejním hlídkovém voze. Pokaždé pod falešným jménem. A pokaždé jsem utekl, ale za ty dva roky se pro mě auta začala rovnat vazební cele. Ani dneska se to nezměnilo.

Čekal jsem, že mi Randolph odpoví na některou z otázek, co mi hryzaly v mozku, třeba: Kdo je můj táta? Kdo mi zavraždil mámu? Jak jsi přišel o ženu a o děti? Máš zrovna teď halucinace? Vážně musíš používat tuhle hřebíčkovou kolínskou?

Ale měl napilno, musel páchat dopravní spoušť.

Nakonec, jenom abych něco řekl, jsem se zeptal: „Kdo se mě pokouší zabít?“

Na Arlington Street zahnul. Lízli jsme Public Garden, projeli kolem jezdecké sochy George Washingtona, řady plynových lamp a zasněžených živých plotů. Měl jsem sto chutí vyskočit z auta, rozběhnout se zpátky k labutímu jezírku a zavrtat se do spacáku.

„Magnusi,“ spustil Randolph, „za svůj životní úkol jsem si vzal studium toho, jak Seveřané zkoumali Severní Ameriku.“

„No jasně,“ zafuněl jsem. „Tím se to všechno vysvětluje.“

Najednou mi Randolph *vážně* připomněl mámu. Stejně rozčileně se zamračil, stejně si mě změřil přes vršek brýlí: *Nech si ten sarkasmus laskavě od cesty. Z té podoby mě zabořilo u srdce.*

„Fajn.“ Kývl jsem. „Tak dobře. Průzkum Seveřanů. Myslíš vikingy.“

Randolph sebou škubl. „No... *viking* znamená *nájezdník*. Je to spíš zaměstnání. Ne všichni Seveřané byli vikingové. Ale ano, myslím tyhle.“

„Ta socha Leifa Eriksona... Znamená to, že vikingové – ehm, Seveřané založili Boston? Já myslel, že to udělali Otcové poutníci.“

„Jenom o tomhle bych ti mohl dát tříhodinovou přednášku.“

„Tu si nech od cesty.“

„Stačí, když řeknu, že Seveřané prozkoumali Severní Ameriku, a dokonce tam vybudovali sídliště kolem roku tisíc,

skoro pět set let před Kryštofem Kolumbem. Na tom se vědci shodují.“

„To mi spadl kámen ze srdce. Nesnáším, když se vědci neshodnou.“

„Ale nikdo neví jistě, jak daleko na jih dopluli. Dostali se až na území dnešních Spojených států? Ta socha Leifa Eriksona... to byl milovaný projekt myslitele z devatenáctého století, muže jménem Eben Horsford. Věřil, že Boston byl ztracené severské sídlo Norumbega, nejzazší bod jejich průzkumného tažení. Měl jenom instinkt, tušení, ale žádný důkaz. Většina historiků ho považovala za blázna.“

Významně se na mě podíval.

„Budu hádat... Ty si to o něm nemyslíš.“ Udržel jsem se, abych neřekl: *Tak to jste blázni dva.*

„Ty mapy na mém stole,“ řekl Randolph. „Ty jsou důkaz. Mí kolegové je považují za padělky, ale nejsou. Vsadil jsem na ně svou reputaci!“

A proto tě vykopli z Harvardu, pomyslel jsem si.

„Severští výzkumníci se dostali až sem,“ pokračoval. „Po něm pátrali... a našli to tady. Nedaleko odtud se potopila jedna z jejich lodí. Celé roky jsem si myslel, že vrak leží v Massachusettském zálivu. Obětoval jsem všechno, abych ho našel. Koupil jsem si vlastní loď, bral ženu a děti na výpravu. Na té poslední...“ Hlas se mu zlomil. „Zničehonic se přihnala bouře, ohně...“

Vypadalo to, že se mu víc říkat nechce, ale obrázek jsem si udělal: na moři přišel o rodinu. Té šílené teorii o vikinzích v Bostonu vážně obětoval všechno.

Bylo mi ho líto, fakt. Ale nechtěl jsem být jeho další obět.

Zastavili jsme se na rohu Boylston Street a Charles Street.

„Tady bych si třeba vystoupil.“ Zkusil jsem kliku. Dveře byly zajištěné.

„Magnusi, poslouchej. Není to náhoda, že ses narodil v Bostonu. Tvůj otec chtěl, abys našel to, co před dvěma tisíci lety ztratil.“

Začaly mě svrbět nohy, jak chtěly utéct. „Co jsi to řekl... před dvěma tisíci lety?“

„Víceméně.“

Napadlo mě, že začnu ječet a bušit do okna. Pomůže mi někdo? Pokud se dostanu z auta, možná najdu strýce Fredericka a Annabeth. Jen aby byli při smyslech víc než Randolph.

Zahnuli jsme na Charles Street a zamířili na sever mezi parky Public Garden a Common. Randolph mě může unést bůhvíkam – do Cambridge, do North Endu nebo na nějakou zastrčenou skládku.

Snažil jsem se zachovat klid. „Dva tisíce let... to je dýl, než se tátové dožívají.“

Randolphův obličej mi připomínal tvář na Měsíci ze starých černobílých komiksů: bledou a kulatou, samý dolík a jizva, s tajnůstkářským úsměvem, který nevypadal moc mile. „Magnusi, co víš o severské mytologii?“

Čím dál lepší, pomyslel jsem si.

„Hm, nic moc. Máma mi četla obrázkovou knížku, když jsem byl malý. A nějaké filmy o Thorovi...“

Randolph znechuceně zavrtěl hlavou. „Ty filmy... jsou směšně nepřesné. Skuteční bohové Ásgardu – Thor, Loki, Ódin a další – jsou mnohem mocnější, mnohem děsivější než všechno, co si vymyslí Hollywood.“

„Ale... jsou to pověsti. Není to doopravdy.“

Randolph mi věnoval soucitný pohled. „Pověsti jsou prostě historky o pravdách, které jsme zapomněli.“

„Páni, teď jsem si vzpomněl, že mám tady kousek domluvenou –“

„Před tisíci lety přišli severští průzkumníci na toto území.“ Randolph projel kolem baru Cheers na Beacon Street, kde se zachumlaní turisté fotili před vývěsním štítem. Po chodníku jsem zahlédl poletovat zmačkaný leták: stálo na něm HLEDÁ SE a pod tím moje stará fotka. Jeden turista na něj šlápl.

„Kapitán těch výzkumníků,“ mluvil dál Randolph, „byl synem boha Skírnira.“

„Syn boha. Fakt stačí, když mi zastavíš tady. Já to dojdu.“

„Ten člověk měl velice zvláštní předmět,“ mlel dál Randolph, „který kdysi patřil tvému otci. Když se jejich loď v bouři potopila, ten předmět se ztratil. Ale ty – ty ho dokážeš najít.“

Znovu jsem zkusil dveře. Pořád zamčené.

Víte, co na tom bylo nejhorší? Čím víc Randolph mluvil, tím míň se mi dařilo přesvědčovat sám sebe, že je cvok. Jeho historka se mi vsakovala do hlavy – bouře, vlci, bohové, Ásgard. Slova zapadala na místo jako dílky skládačky, kterou jsem nikdy neměl odvahu dokončit. Začínal jsem mu věřit a z toho se mi ježily vlasy hrůzou.

Randolph zahrnul na příjezdovou cestu k Storrow Drive. Zastavil u parkovacích hodin na Cambridge Street. Na severu za vyvýšenou tratí stanice metra se tyčily kamenné věže Longfellovova mostu.

„Tam jedeme?“ zeptal jsem se.

Randolph zalovil v přístrojové desce po drobných. „Celé ty roky to bylo mnohem blíž, než jsem si myslel. Potřeboval jsem jenom *tebe!*“

„To jsem fakt rád.“

„Dneska je ti šestnáct.“ Randolphovy oči tančily vzrušením. „Dokonalý den na to, aby ses přihlásil ke svému dědictví. Ale zároveň na to čekají tví nepřátelé. Musíme to najít první.“

„Ale –“

„Věř mi ještě chvíli, Magnusi. Jakmile získáme tu zbraň –“

„Zbraň? Moje dědictví je nějaká *zbraň*?“

„Jakmile ji získáš, budeš mnohem víc v bezpečí. Všechno ti do vysvětlím. Pomůžu ti připravit se na to, co přijde.“

Otevřel dveře auta. Než stačil vystoupit, chňapl jsem ho za zápěstí.

Obyčejně na lidi nesahám. Z fyzického kontaktu mám hrůzu. Ale potřeboval jsem, aby se na mě soustředil.

„Pověz mi jedno. Jednu *jasnou* odpověď, bez těch keců a přednášek z dějin. Říkal jsi, že jsi znal mého tátu. Kdo to je?“

Randolph mi přikryl ruku dlaní, až jsem se nervózně zavrtěl. Na profesora historie měl dlaň dost hrubou a mozolnatou. „Přísahám ti, Magnusi, na svůj život, že je to pravda: tvůj otec je severský bůh. A teď si pospěš. Máme parkování na dvacet minut.“

Odjakživa jsem si chtěl zničit most

„NEMŮŽEŠ VYPUSTIT takovouhle bombu a jen tak si odkráčet!“ vyjekl jsem, zatímco si Randolph jen tak odkráčel.

I s tou holí a bolavou nohou sebou dokázal pěkně mrsknout. Byl jako zlatý olympijský medailista v pajdání. Postupoval dál a dál, dostal se na chodník Longfellowova mostu a já upaloval za ním a vítr mi hvízdal v uších.

Z Cambridge proudili ranní dojíždějí. Řada aut ucpala celý most, skoro se nehýbala. Řekli byste, že strýc a já budeme jediní magoři, co se v tomhle mrazu povlečou pěšky po mostě, ale tohle je Boston, město maratonu, a spolu s námi tam funělo pár běžců. V kombinézách z lycry připomínali vyhublé tuleně. Po protějším chodníku šla máma se dvěma dětmi zachumlanými v kočárku. Tvářily se asi tak šťastně, jak jsem se cítil já.

Strýc byl pořád pár metrů přede mnou.

„Randolphe!“ zavolal jsem na něj. „Mluvim s tebou!“

„Říční proud,“ mumlal si. „Naplaveniny na březích... posun přílivových modelů za tisíc let...“

„Hej!“ Chňapl jsem ho za rukáv kašmírového kabátu. „Přetoč se zpátky na to, že můj táta je severský bůh.“

Randolph pozoroval okolí. Zastavili jsme se u jedné z hlavních věží mostu, nad námi se tyčil patnáctimetrový žulový kužel. Říká se, že ty věže vypadají jako obří pepřenka a solnička, ale mně odjakživa připadaly jako Dalekové z *Pána času*. (No co, tak jsem fanda. Klidně mě zažalujte. A jo, i bezďáci se někdy kouknou na telku – v útulku, v počítačích ve veřejných knihovnách... Umíme si poradit.)

Třicet metrů pod námi se ocelově šedě leskla řeka Charles, hladina byla kropenatá kusy sněhu a ledu jako kůže obří krajty.

Randolph se naklonil přes zábradlí tak, až mě zamrazilo.

„Taková ironie,“ zabručel. „Ze všech míst zrovna tady...“

„Takže,“ přerušil jsem ho, „ten můj táta...“

Randolph mě popadl za rameno. „Podívej se tam dolů, Magnusi. Co vidíš?“

Opatrně jsem nahlédl přes zábradlí. „Vodu.“

„Ne, ty vyryté ozdoby, hned pod námi.“

Podíval jsem se znova. Asi v půlce pilíře vybíhala nad vodu žulová římsa jako divadelní sedátko se zašpičatělým koncem. „Vypadá to jako nos.“

„Ne, je to... No, z tohoto úhlu to *opravdu* připomíná nos. Ale je to příd' vikingského plavidla. Vidíš? Na druhém pilíři je to taky. Básník Longfellow, po kterém je most pojmenovaný, Seveřany obdivoval. Psal básně o jejich bozích. Stejně jako Eben Horsford i Longfellow věřil, že vikingové byli v Bostonu. Proto jsou na mostě ty ozdoby.“

„Měl bys pořádat exkurze,“ navrhl jsem mu. „Cvoci do Longfellowa ti budou platit zlatem.“

„Nechápeš to?“ Randolph mě pořád držel za rameno, což mě moc neuklidňovalo. „Za ta staletí to pochopilo tolik lidí. Cítili to

instinktivně, i když neměli žádný důkaz. Tuto oblast vikingové nejenže *navštívili*. Byla pro ně *posvátná*! Přímo pod námi – někde blízko těch ozdobných lodí – leží vrak *skutečné* lodi a v něm náklad nesmírné hodnoty.“

„Pořád vidím jenom vodu. A pořád se chci dozvědět o tátovi.“

„Magnusi, severští výzkumníci sem přišli hledat osu světů, samotný kmen stromu. Našli ho –“

Přes řeku se rozlehlo hlasité zadunění. Most se otřásl. Asi míli od nás ve změti komínů a kostelních věží čtvrti Back Bay stoupal k nebi hřib mastného černého kouře.

Přistoupil jsem k zábradlí. „Hm, nebylo to někde u tvého domu?“

Randolphův výraz ztvrdl, vousy se stříbrně zaleskly ve slunci.

„Není čas. Magnusi, natáhni ruku nad vodu. Meč je tam dole. Přivolej ho. Soustřeď se na něj jako na nejdůležitější věc na světě – na to, co chceš nejvíc.“

„Na meč? Koukej, Randolphe, já vím, žes měl těžký den, ale –“

„DĚLEJ.“

Řekl to tak přísně, až jsem se otřásl. Randolph se *musel* zbláznit, když pořád mlel o bozích, mečích a starých vracích. Jenomže kouř nad Back Bay byl opravdový. V dálce se rozkvílely sirény. Řidiči na mostě vystrkovali hlavy z okýnek a zírali tam, vytahovali mobily a fotili si to.

A i když jsem si to nechtěl přiznat, Randolphova slova ve mně rezonovala. Najednou mi připadalo, jako by moje tělo hučelo na správné frekvenci, jako by se konečně naladilo na mizerný soundtrack mého života.

Natáhl jsem ruku nad řeku.

Nic.

Jistěže nic, vynadal jsem si. Cos čekal?

Most se otrásl ještě víc. Jeden běžec na chodníku zavrával. Za mnou to křuplo, jak jedno auto tuklo do druhého. Rozječely se klaksony.

Nad střechy Back Bay se vznesl další sloup kouře. K nebi se valil popel a oranžové uhlíky, jako by tam vybuchla sopka.

„To – to bylo mnohem blíž,“ všiml jsem si. „Jako by to postu-
povalo k nám.“

Fakt jsem doufal, že Randolph řekne něco jako: *Ale kdepak, jistěže ne. Neblázni!*

Jako by mi před očima zestárl. Vrásky se mu prohloubily, ramena se svésila, těžce se opřel o hůl. „Prosím, už ne,“ zahučel pro sebe. „Ne jako posledně.“

„*Posledně?*“ A pak jsem si vzpomněl, jak vykládal, že přišel o manželku a dcery – ta náhlá bouře, ohně.

Randolph na mě upřel oči. „Zkus to znovu, Magnusi. Prosím.“

Vystrčil jsem ruku nad řeku. Představil jsem si, že sahám po mámě, snažím se ji vytáhnout z minulosti, chci ji zachránit před vlky a z hořícího bytu. Natahoval jsem se po odpovědích, které by mi vysvětlily, proč jsem o ni přišel, proč šel celý můj život od té doby do háje.

Přímo pode mnou se z hladiny začalo kouřit. Led se rozpouští. Sníh mizel a zbyla po něm díra tvaru ruky – *mé* ruky, jen dvacetkrát větší.

Nevěděl jsem, co dělám. Přesně tak jsem si připadal, když mě máma učila jezdit na kole. *Nemysli na to, co děláš, Magnusi. Neváhej, jinak spadneš. Prostě jed.*

Máchl jsem rukou sem a tam. Kouřící ruka třicet metrů pode

mnou kopírovala mé pohyby a čistila hladinu řeky. Najednou jsem se zarazil. Uprostřed dlaně jsem ucítil teplý bod, jako bych zachytil sluneční paprsek.

Něco tam dole bylo... zdroj tepla, pohřbený hluboko ve studeném bahně na dně. Sevřel jsem prsty a zatáhl.

Dole se vzedmula kupole vody a roztrhla se jako bublina suchého ledu. Vyrazilo z ní cosi jako olověná trubka a přistálo mi to v ruce.

Vůbec to nevypadalo jako meč. Držel jsem to za jeden konec, ale žádný jílec to nemělo. Pokud to někdy mělo hrot nebo ostří, teď už ne. Velké to bylo zhruba akorát, ale tak zprohýbané a zrezavělé, tak obalené vilejší a lesklé bahnem a slizem, že se ani nedalo poznat, jestli je to kov. Zkrátka, byl to ten nejbídnější, nejaušusovější, nejodpornější kus šrotu, jaký jsem kdy kouzlem vytáhl z řeky.

„Konečně!“ Randolph zvedl oči k nebi. Nebýt toho kolene, asi by si klekl na chodník a pomodlil se k neexistujícím severským bohům.

„Jo.“ Zvedl jsem svou novou hračku. „Hnedle se cítím bezpečnější.“

„Můžeš ho obnovit!“ řekl Randolph. „Jen to zkus!“

Obrátil jsem čepel. Překvapilo mě, že se mi v ruce nerozpadla.

„Já ti nevím, Randolphe. Ta věc už asi fungovat nebude. Ani netuším, jestli se dá vůbec recyklovat.“

Nenechte se splést, pokud jsem nemluvil dost nadšeně a vděčně. To, jak jsem ten meč vytáhl z řeky, bylo tak boží, až mě to vylekalo. Odjakživa jsem toužil po nějaké supersíle. Jenom jsem nečekal, že to bude lovení odpadků ze dna řeky. Dobrovolníci z veřejných prací mě budou milovat.

„Soustřed se, Magnusi!“ pobízel mě Randolph. „Rychle, než –“

Prostředek mostu patnáct metrů od nás vzplál. Nárazová vlna mě přitlačila k zábradlí, na pravé tváři jsem cítil horko. Chodci ječeli, auta kličkovala a narážela do sebe.

Z nějakého pitomého důvodu jsem se rozběhl k té explozi. Jako bych si nemohl pomoci. Randolph se štrachal za mnou, volal na mě, ale znělo to jaksi z dálky.

Po střechách aut tancovaly plameny. Okna praskala žárem a zasypávala silnici skleněným šterkem. Řidiči se drápali z aut a utíkali.

Vypadalo to, jako by most zasáhl meteorit, doutnal tam třímetrový spálený kruh asfaltu. Uprostřed zóny dopadu stála lidská postava: temný muž v temném obleku.

Když říkám temný, myslím tím, že kůži měl nejryzejšího, nejkrásnějšího odstínu černé, jaký jsem kdy viděl. Byl černější než inkoust olihně o půlnoci. A oblečení taky tak – padnoucí sako a kalhoty, nažehlenou košili a kravatu, všechno z přediva neutronové hvězdy. Tvář měl nelidsky hezkou, jako vytesanou z obsidiánu, dlouhé vlasy bezvadně ulízané dozadu. Zorničky mu zářily jako drobné kroužky lávy.

Napadlo mě, že kdyby existoval satan, vypadal by jako tenhle chlap.

Pak jsem si to rozmyslel. Ne, satan by vedle něho vypadal jako šupák. Tenhle chlap je jako satanův módní poradce.

Ty rudé oči se upíraly na mě.

„Magnusi Chasi.“ Hlas měl hluboký a znělý, přízvuk trochu německý nebo skandinávský. „Přinesl jsi mi dar.“

Mezi námi stála opuštěná Toyota Corolla. Satanův módní

guru prošel přímo skrz ni, roztavil si cestu prostředkem kostry jako pájka voskem.

Syčící půlky corolly se za ním zhroutily, kola se roztekla do kaluží.

„Taky ti za něj něco dám.“ Tmavý muž natáhl ruku. Z rukávu a ebenových prstů se mu vinul kouř. „Dej mi meč a já ušetřím tvůj život.“

Pozor na káčátka, nebo vás praští do hlavy

UŽ JSEM V ŽIVOTĚ VIDĚL DOST CÁKLÝCH VĚCÍ.

Jednou jsem pozoroval dav lidí, jak uprostřed zimy jenom v plavkách a vánočních čepičkách klusají parkem. Potkal jsem člověka, co uměl hrát na foukací harmoniku nosem, nohama na bubny, rukama na kytaru a k tomu ještě zadkem na xylofon, všechno najednou. Znal jsem ženu, která adoptovala nákupní vozík a pojmenovala ho Clarence. A taky chlapíka tvrdícího, že je z Alfa Centauri a vede filozofické debaty s kanadskou husou.

Takže vyfešákovaný černočerný model, který umí roztavovat auta... co by ne? Mozek se mi prostě jenom trochu roztáhl, aby strávil tu divnost.

Tmavý muž čekal s nataženou rukou. Vzduch kolem něj se chvěl žářem.

Asi o třicet metrů dál na mostě se zastavil vlak metra a řidička zírala na chaos před sebou. Dva běžci se pokoušeli vytáhnout chlapa z napůl rozdrceného priusu. Paní s kočárkem pro dvojčata odvažovala ječící děti, z kol zbyly roztavené ovály. Jakýsi idiot vedle ní, místo aby jí pomohl, vytáhl mobil

a snažil se tu zkázu natočit. Ruka se mu třásla tak, že to bylo stejně na nic.

U ramene se mi objevil Randolph. „Ten meč, Magnusi. Použij ho!“

Měl jsem nepříjemný pocit, že se za mnou můj urostlý strýc schovává.

Temný muž se uchechtl. „Profesore Chasi... obdivuji vaši vytrvalost. Myslel jsem si, že naše poslední setkání vás zlomí. A zatím jste tady, připravený obětovat dalšího člena rodiny!“

„Zmlkni, Surte!“ vyjekl pisklavě Randolph. „Magnus má meč! Vrať se do ohňů, z kterýchžto jsi vyšel.“

Surt nevypadal, že ho to vyděsilo, i když mě osobně děsilo už to slovo *kterýchžto*.

Ohniváč si mě prohlížel, jako bych byl obalený krustou jako ten meč. „Dej mi ho, chlapče, nebo ti ukážu moc Múspellu. Spálím tento most a všechny na něm.“

Surt zvedl ruce. Mezi prsty se mu vyplazily plameny. Dlažba pod nohama zabublala. Roztříštila se další přední skla aut. Vlakové koleje zaskřípěly. Řidička hystericky řvala do vysílačky. Ten člověk s mobilem omdlel. Máma se svezla na kočárek, ve kterém pořád brečely děti. Randolph zavrčel a zavrávorat dozadu.

Mně Surtův žár nevadil. Jenom mě naštvál. Nevěděl jsem, co je ten ohnivý magor zač, ale násilníka poznám od pohledu. Pravidlo ulice číslo jedna: nikdy se od žádného nenech obrát.

Namířil jsem na Surta to, co kdysi možná býval meč. „Klídek, člověče. Mám kus rezavého kovu a nebojím se ho použít.“

Surt se ušklíbl. „Přesně jako tvůj otec, taky nejsi bojovník.“

Zaťal jsem zuby. *Fajn*, pomyslel jsem si, *je načase mu pocuchat fasádu*.

Než jsem se do toho stačil pustit, něco mi zahvízdalo kolem ucha a praštilo Surta do čela.

Být to *opravdový* šíp, měl Surt malér. Naštěstí pro něj to byla plastová hračka s růžovým srdíčkem místo špičky – asi valentýnský dárek. Zasáhlo to Surta mezi oči, legračně to kvíklo, spadlo mu to k nohám a okamžitě se to rozpustilo.

Surt zamrkal. Vypadal stejně zmatený jako já.

Známý hlas za mnou houkl: „Uteč, kluku!“

Po mostě se k nám hnali mí kámoši Blitz a Hearth. No... *hna-li*. To by znamenalo, že to k něčemu vypadalo. Ale ono ne. Blitz si k černému kabátu bůhvíproč narazil klobouk se širokou krem-pou a sluneční brýle, takže vypadal jako mrňavý umolousaný italský kněz. V rukavicích držel strašlivý dřevěný kolík s jasně žlutou značkou a nápisem POZOR NA KÁČÁTKA.

Za Hearthem vlál červenobíle pruhovaný šátek jako ochrnutá křídla. Nasadil do růžového plastového luku další šíp a vypálil na Surta.

Podle těch ujetých srdíček jsem poznal, kde ty legrační zbra-ně sebrali: v hračkářství na Charles Street. Občas jsem před ním žebral a podobné krámy strašily ve výloze. Blitz s Hearthem mě sem museli sledovat. V tom spěchu chňapli po nejbližších vra-žedných prostředcích, ale trochu se přehmátli. Co by taky člověk chtěl po dvou trhlých bezďácích!

Bylo to idiotské a k ničemu, jasně. Ale zahřálo mě u srdce, že mě chtějí ochránit.

„Budeme tě krýt!“ Blitz dorazil až ke mně. „Utíkej!“

Surt nečekal útok tak bídně ozbrojených pobudů. Stál tam jako tvrdé y a Blitz ho praštil značkou s káčátky po hlavě. Další Hearthův pištivý šíp minul a zasáhl mě do zadku.

„Jauvajs!“ ozval jsem se.

Hluchý Hearth mě neslyšel. Proběhl kolem mě a vrhl se do boje, praštil Surta do prsou plastovým lukem.

Strýc Randolph mě popadl za ruku. Supěl jako lokomotiva. „Magnusi, musíme pryč. OKAMŽITĚ!“

Možná jsem měl utéct, ale stál jsem tam jako solný sloup a hleděl na to, jak mí jediní dva kamarádi útočí na temného pána ohně lacinými plastovými hračkami.

Nakonec Surta ta hra přestala bavit. Praštil Heartha hřbetem ruky, až odletěl na chodník. Blitze kopl do prsou tak, že ten skrček zavrával a přistál na zadku přímo přede mnou.

„To stačilo.“ Surt natáhl ruku. V otevřené dlani mu zavířil oheň a rostl, až držel zakřivený meč z bílého plamene. „Teď jsem se rozčílil. Všichni zemřete.“

„U božích galoší!“ vykoktal Blitz. „To není jen tak nějaký ohnivý obr. To je ten černý!“

Jako že není žlutý? chtěl jsem se zeptat, ale pohled na planoucí meč mě jaksí připravil o humor.

Kolem Surta začaly vířit plameny. Ohnivá bouře se vinula dál a dál, rozpouštěla auta na hromady strusky, tavila chodník, vystřelovala nýty z mostu jako zátky ze šampaňského.

To jsem si jenom myslel, že je předtím horko. Teprve teď Surt pořádně zvedl teplotu.

Hearth se svezl na zábradlí o necelých deset metrů dál. Omdlelí chodci a uvěznění motoristé to dlouho nevydrží. I kdyby se k nim nedostaly plameny, udusí se nebo umřou horkem. Ale mně ten žár kupodivu pořád nevadil.

Randolph klopýtl a plnou vahou se mi pověsil na ruku. „Já-já... mmm...“

„Blitzi,“ řekl jsem, „dostaň strýce pryč. Odtáhni ho, když to nepůjde jinak.“

Blitzovi se kouřilo ze slunečních brýlí, začínal mu doutnat okraj klobouku. „Človče, s tímhle chlapem nemůžeš bojovat. To je Surt, sám Černý!“

„To už jsi říkal.“

„Ale my s Hearthem – my tě máme chránit!“

Chtělo se mi vyštěknout: *A s tou kachní značkou se ti to fakt povedlo!* Ale co jsem mohl čekat od dvou vandráků? Žádní komandos to nebyli. Byli to jenom kámoši. Rozhodně nedopustím, aby umřeli kvůli mně. A strýc Randolph... toho jsem skoro neznal, ani se mi moc nezamlouval. Ale je rodina. Řekl, že by nesnesl přijít o dalšího člena rodiny. No, to já taky ne. Tentokrát jsem nemínil utéct.

„Běž,“ nařídil jsem Blitzovi. „Já vezmu Heartha.“

Blitzovi se nějak povedlo strýce podepřít. Společně odvrávorali.

Surt se rozesmál. „Ten meč bude můj, chlapče. Osud nezměníš. Proměním tvůj svět na popel!“

Obrátil jsem se k němu. „Začínáš mi lézt na nervy. Budu tě muset zabít.“

Vešel jsem do ohnivě stěny.

Bez nosu ti to fakt sluší

PÁNI, MAGNUSI, myslíte si teď asi. To byla... nehorázná pitomost!

Díky. Mám své světlé chvílky.

Obyčejně do ohnivých stěn nelezu. Ale měl jsem pocit, že mi neublíží. Víím, že to zní divně, ale zatím jsem neomdlel. Žár mi nepřipadal tak strašný, i když se mi pod nohama rozpouštěla silnice.

Extrémní teploty mi nikdy nevadily. Nevím proč. Někdo má gumové klouby. Někdo umí stříhat ušima. Já můžu spát venku v zimě a nezmrznu, udržím ruku nad sirkou a nespálím se. Díky tomu už jsem vyhrál pár sázek v útulcích, ale nikdy jsem to nepovažoval za nic zvláštního... *kouzelného*. A rozhodně jsem nikdy nezkoušel, co vydržím.

Prošel jsem oponou ohně a praštil Surta do hlavy rezavým mečem. Protože se, abyste věděli, vždycky snažím dodržet, co slíbím.

Čepel mu zřejmě neublížila, ale vířící plameny uhasly. Surt na mě milisekundu zíral naprosto v šoku. Pak mě praštil do břicha.

Pár ran už jsem schytil, ale ještě žádnou od ohnivé těžké váhy zvané Černý.

Složil jsem se jako skládací židle. Obraz před očima se mi rozmazal a ztrojnásobil. Když jsem zase zaostřil, klečel jsem a hleděl do ještě teplé kaluže vyzvraceného mlíka, krocana a krekrů na asfaltu.

Surt mi mohl svým plamenným mečem srazit hlavu, ale asi jsem mu za to nestál. Přešel přede mnou a zamlaskal.

„Padavko,“ ulevil si. „Rozmazlený chlapečku. Dej mi ten meč dobrovolně, ty vanský potěře. Slibuju ti rychlou smrt.“

Vanský potěře?

Znám hromadu urážek, ale tohle jsem ještě neslyšel.

Rezavý meč jsem pořád držel v ruce. Cítil jsem svůj pulz na kovu, jako by meči samotnému bušilo srdce. Rezovalo to po čepeli až k mým uším, slabé hučení, jako když nastartuje motor v autě.

Můžeš ho obnovit, řekl mi Randolph.

Skoro bych věřil, že se ta stará zbraň hýbe, probouzí se. Ale ne dost rychle. Surt mě nakopl do žeber, až jsem se rozplácl na zemi.

Ležel jsem na zádech a hleděl na kouř na zimní obloze. Surt mě musel kopnout tak, že mě přepadla předsmrtná halucinace. Třicet metrů nad sebou jsem viděl holku v brnění na koni z mlhy, jak krouží jako sup nad bitvou. Držela kopí z čirého světla. Drátěná košile jí zářila jako stříbrné sklo. Měla kuželovitou ocelovou přilbu přes zelenou kapuci, něco jako středověký rytíř. Tvář měla krásnou, ale přísnou. Na zlomek vteřiny jsme se na sebe podívali.

Jestli jsi skutečná, pomyslel jsem si, *tak mi pomoz.*

Rozplynula se na dým.

„Ten meč,“ žádal Surt, jeho obsidiánová tvář se tyčila nade

mnou. „Je pro mě cennější, když se odevzdá dobrovolně, ale když budu muset, vypáčím ti ho z mrtvých prstů.“

V dálce zakvílely sirény. Uvažoval jsem, proč se zásahové jednotky neobjevily už dávno. Pak jsem si vzpomněl na dvě obří exploze. Taky Surtova práce? Nebo si s sebou vzal partáky ohniváče?

Na kraji mostu se Hearth vypotácel na nohy. Pár omdlelých chodců se pohnulo. Randolpha ani Blitze jsem neviděl. Snad se už dostali z nebezpečí.

Kdybych toho ohnivce zabavil na dost dlouho, možná se stačí stáhnout i ostatní kolem.

Nějak se mi podařilo vstát.

Podíval jsem se na meč a... jo, rozhodně to budou halucinace.

Místo rezavého šrotu jsem svíral opravdovou zbraň. Kůží obalený jílec byl příjemně teplý a pohodlně mi seděl v ruce. Hruška na jílcí, jednoduchý ovál z naleštěné oceli, pomáhala vyvažovat třičtvrtěmetrovou čepel s dvojitým ostřím, zaoblenou na konci, která byla určena spíš pro sekání než pro bodání. Středem se táhl široký vryp s vikingskými runami – stejného druhu, jaké jsem viděl v Randolphově pracovně. Leskly se světlejším odstínem stříbrné, jako by tam byly vloženy, když se meč koval.

Zbraň teď naprosto slyšitelně hučela, znělo to skoro jako lidský hlas, když se rozezpívává.

Surt couvl, lávové oči nervózně zamrkaly. „Ty nevíš, co to máš, chlapče. A nedožiješ se toho, abys to zjistil.“

Rozmáchl se šavlí.

S meči jsem neměl žádné zkušenosti, když se nepočítá film Princezna nevěsta, který jsem jako malý viděl šestadvacetkrát.

Surt by mě byl rozsekl na dva kusy – ale moje zbraň měla jiné plány.

Drželi jste někdy káču na špičce prstu? Pak jste cítili, jak se pohybuje vlastní silou, naklání se do všech stran. S mečem to bylo podobné. Sám od sebe se ohnal, odrazil Surtovu ohnivou čepel. Pak se obloukem rozmáchl, mou paži táhl s sebou a sekl Surta do pravé nohy.

Černý vykřikl. Rána ve stehně doutnala, zapálila mu kalhoty. Krev mu syčela a leskla se jako proud ze sopky. Ohnivá šavle se rozplynula.

Než se stačil vzpamatovat, můj meč vyjel nahoru a sekl ho do tváře. Surt zavyl, zapotácel se a chytil si nos do dlaní.

Nalevo ode mě někdo zajechel – ta máma s dvěma dětmi.

Hearth se jí snažil pomoci vytáhnout děti z kočárku, který už doutnal a chystal se shořet.

„Hearthe!“ vykřikl jsem, než mi došlo, že mě stejně neslyší.

Dokud měl Surt práci sám se sebou, dokulhal jsem k Hearthovi a ukázal na druhou stranu. „Běž! Vezmi ty děti pryč!“

Ze rtů uměl odezírat dobře, ale nelíbilo se mu, co po něm chci. Neústupně zavrtěl hlavou a zvedl si jedno děcko do náruče.

Matka držela druhé.

„Honem pryč,“ pobídl jsem ji. „Můj kamarád vám pomůže.“

Nezaváhala. Hearth mi věnoval poslední pohled: *To není dobrý nápad*. Pak se vydal za ní, děcko mu nadskakovalo v náruči a hekalo.

Na mostě pořád trčeli další nevinní lidé, řidiči uvěznění v autech, omráčení chodci se potáceli kolem v doutnajícím oblečení a s kůží jako vařený rak. Sirény už zněly zblízka, ale nedovedl

jsem si představit, jak by policie nebo zdravotníci mohli pomoci, dokud tu bude strašit Surt s tím svým ohněm.

„Chlapče!“ Černý zněl, jako by kloktal sirup.

Odtáhl si ruce od obličeje a já poznal, proč to tak znělo. Můj samonaváděcí meč mu ufikl nos. Po tvářích se mu valila rozžhavená krev, syčící kapky dopadaly na chodník. Kalhoty mu shořely, zůstal jenom v rudých boxerkách se vzorkem plamenů. V nich a s tím zkráceným rypákem vypadal jako ďábelské prasátko.

„Už jsem tě snášel dost dlouho,“ zachrčel.

„Zrovna jsem si říkal o tobě totéž.“ Zvedl jsem meč. „Chceš tohle? Pojď si pro to.“

Zpětně uznávám, že byla pitomost tohle říkat.

Nad sebou jsem zachytil záblesk toho divného šedého zjevení – holky na koni, kroužila jako sup, pozorovala.

Místo aby se na mě Surt vrhl, sehnul se a nabral holýma rukama asfalt ze silnice. Uplácal z něj žhavou kouli doutnajícího svinstva a hodil ji po mně jako nadhazovač v baseballu.

Další hra, ve které nevyunikám: baseball. Máchl jsem mečem, chtěl jsem kouli odpálit. Minul jsem. Dělová koule z asfaltu mě praštila do břicha a uvízla tam – hořící, spalující, ničivá.

Nemohl jsem dýchat. Bolelo to tak strašně moc, že jsem cítil, jak mi každá buňka v těle exploduje řetězovou reakcí.

Přesto mě ale přepadl zvláštní klid: umírám. Z tohohle se už nevylížu. Něco ve mně si pomyslelo: *Fajn. Tak ať to stojí za to.*

Před očima se mi zatmělo. Meč hučel a tahal mě, ale já ruce skoro necítil.

Surt si mě prohlížel s úsměvem na poničené tváři.

Chce meč, pomyslel jsem si. Nedostane ho. Jestli mám umřít, umře Surt se mnou.

Slabě jsem zvedl volnou ruku. Ukázal jsem mu gesto, na které nepotřeboval znát znakovou řeč.

Zaburácel a zaútočil.

Zrovna když se ke mně dostal, meč vyskočil a probodl ho. Nasadil jsem poslední zbytky síly, popadl ho a jeho hybná síla nás oba srazila přes zábradlí.

„Ne!“ Snažil se osvobodit, rozhořel se, kopal a rozmachoval se, ale já ho držel pevně. Řítili jsme se do řeky Charles, můj meč pořád zaražený v jeho břicho, mně hořely orgány z roztaveného asfaltu v břicho. Před očima mi probleskla obloha a zase mizela. Zahlédl jsem ten kouřový přízrak – dívku na koni, jak se ke mně žene plnou rychlostí a natahuje ruku.

PRÁSK! Narazil jsem na hladinu.

A pak jsem umřel. Konec.

Pozor na propast a na chlupatého chlápka se sekerou

VE ŠKOLE jsem miloval, když příběhy takhle končily.

Dokonalý závěr, ne? *Billy šel do školy. Užil si pěkný den. A pak umřel. Konec.*

Nejste napjatí, co bylo dál. Všechno to dopadlo jasně a přehledně.

Jenomže se mnou ne.

Možná si myslíte: *Ale Magnusi, ty jsi neumřel doopravdy. Jinak bys nemohl vyprávět tenhle příběh. Jenom jsi měl smrt na jazyku. Pak tě zázračně zachránili, bla bla bla.*

Kdepak. Já vážně umřel. Na sto procent: vnitřnosti proražené, životně důležité orgány spálené, pád po hlavě do zamrzlé řeky z výšky dvanácti metrů, všechny kosti v těle polámané, plíce plné ledové vody.

Lékařský termín pro to zní *mrtev*.

Páni, Magnusi, jaké to bylo?

Bolelo to. Moc. Díky za optání.

Začal se mi zdát sen, což bylo divné – nejenom proto, že jsem byl mrtvý, ale protože já sny nemám. Všichni se mi to vždycky snažili vymluvit. Sny má prý každý a já si ty svoje prostě jenom

nepamatuju. Ale říkám vám, odjakživa jsem spal jako zabitý. Dokud jsem nebyl *vážně* zabitý. Pak jsem měl sny jako normální člověk.

Byl jsem na túře s mámou v Blue Hills. Bylo mi asi tak deset. Byl teplý letní den, borovicemi vál chladný větřík. Zastavili jsme se u Houghtonova jezírka a házeli žabky. Podařily se mi tři za sebou, máma zvládla čtyři. Vždycky vyhrála. Ale to nám bylo fuk. Zasmála se a objala mě a to mi stačilo.

Těžko ji popsat. Abyste Natalii Chaseovou pochopili, museli byste ji poznat. Vždycky si dělala legraci, že její duševní zvíře je víla Zvonilka z *Petra Pana*. Jestli si dovedete představit Zvonilku něco přes třicet, bez křídel, oblečenou ve flanelu, džínovině a martenskách, máte dost dobrý obrázek mojí mámy. Byla to drobná žena s jemnou tváří, krátkými blond skřítkovskými vlasy a listově zelenýma očima jiskřícíma veselím. Když mi četla pohádky, vždycky jsem koukal na pihy na jejím nose a pokoušel se je spočítat.

Sálala z ní radost. Jinak to říct neumím. Milovala život. A její nadšení bylo nakažlivé. Byla tou nejlaskavější, nejpřívětivější osobou, jakou jsem kdy poznal... až do těch týdnů předtím, než umřela.

V mém snu měla před sebou ještě roky života. Stáli jsme spolu u jezírka. Zhluboka se nadechla vůně horkého borového jehličí.

„Tady jsem potkala tvého tátu,“ řekla mi. „V takový letní den zrovna jako dneska.“

To mě překvapilo. O tátovi nikdy moc nemluvila. Nikdy jsem se s ním nesetkal, nikdy neviděl jeho fotku. Možná to zní divně, ale máma z jejich vztahu nedělala žádnou vědu, a já proto taky ne.

Nikdy netvrdila, že nás táta opustil. Prostě se jenom vydal někam dál. Nebyla zahořklá. Zůstaly jí příjemné vzpomínky na tu krátkou dobu, co byli spolu. Když to skončilo, zjistila, že čeká mě, a byla nadšená. Od té doby jsme byli jenom my dva. Nikoho dalšího jsme nepotřebovali.

„Potkala jsi ho u jezírka?“ zeptal jsem se. „Uměl házet žabky?“

Rozesmála se. „No jasně. Vyhrál o prsa. Ten první den... to bylo perfektní. No, až na jedno.“ Přitáhla si mě blíž a dala mi pusu na čelo. „Neměla jsem ještě tebe, tykvičko.“

No jo. Máma mi říkala *tykvičko*. Klidně se mi posmívejte. Když jsem byl větší, bylo mi z toho trapně, ale jenom když ještě žila. Teď bych za to dal nevím co, jenom abych to od ní zas slyšel.

„Jaký byl můj táta?“ zeptal jsem se. To *můj táta* mi nějak nešlo přes pusu. Jak může být někdo *můj*, když jsem se s ním v životě neviděl? „Co se mu stalo?“

Máma natáhla ruce ke slunci. „Proto jsem tě sem přivedla, Magnusi. Necítíš to? Je všude kolem nás.“

Nevěděl jsem, jak to myslí. Obyčejně takhle obecně nemluvíla. Máma byla přímá a praktická jako nikdo.

Pocuchala mi vlasy. „Pojď, dáme si závod ke břehu.“

Sen se změnil. Zjistil jsem, že stojím v knihovně strýce Randolpha. Přede mnou se bokem opíral o stůl člověk, kterého jsem v životě neviděl. Kráčel prsty po sbírce starých map.

„Smrt byla zajímavá volba, Magnusi.“

Usmál se. Jeho oblečení vypadalo jako čerstvě vytažené z výlohy: oslnivě bílé tenisky, zbrusu nové džínsy a triko bostonských Red Sox. Jemné vlasy měly červené, hnědé a žluté odstíny, rozčuchané ve stylu *právě jsem vstal z postele, prostě vypadám*

takhle dobře. Obličej měl hezký a otřesný zároveň. Mohl by fotit reklamy do časopisů nebýt jizev, které tu dokonalost kazily. Přes kořen nosu a lícni kosti se mu táhla popálená tkáň jako rýhy po přistání na Měsíci. Rty mu hyzdila řada šrámů kolem celé pusy – možná zarostlé díry po piercingu. Ale proč by ho měl tolik?

Nevěděl jsem, co té zjizvené halucinaci říct, ale protože mi v hlavě pořád visela mámina slova, zeptal jsem se: „Ty jsi můj táta?“

Halucinace povytáhla obočí. Zaklonila hlavu a rozesmála se.

„Páni, ty se mi líbíš! S tebou bude sranda. Ne, Magnusi Chasi, já nejsem tvůj otec, ale rozhodně stojím na tvé straně.“ Přejel si prstem po logu Red Sox na triku. „A brzo se setkáš s *mým* synem. Do té doby malá rada: Nevěř tomu, jak co vypadá. Nevěř pohnutkám kamarádů. Jo, a –“ Vrhł se ke mně a popadl mě za zápěstí. „Vyříd Všeotci, že ho zdravím.“

Pokoušel jsem se vyvléct. Držel mě ale jako ve svěráku. A sen se zas proměnil. Najednou jsem letěl studenou šedou mlhou.

„Přestaň se bránit!“ ozval se ženský hlas.

Zápěstí mi svírala dívka, kterou jsem viděl kroužit nad mostem. Řítila se vzduchem na koni z mlhy a táhla mě s sebou jako žok prádla. Na zádech měla přivázaný žhavý oštěp, drátěná košile se v šedém světle leskla.

Sevřela mě ještě pevněji. „To chceš vážně spadnout do propasti?“

Podíval jsem se pod sebe, ale neviděl jsem nic – jen nekonečnou šed. Usoudil jsem, že tam spadnout rozhodně nechci.

Pokusil jsem se promluvit. Nemohl jsem. Slabě jsem zavrtěl hlavou.

„Tak se nebraň,“ nařídila mi.

Pod přílbou se jí zpod zelené kapuce uvolnilo pár pramínek tmavých vlasů. Její oči měly barvu sekvojové kůry.

„Nenuť mě, abych toho litovala,“ varovala mě.

Ztratil jsem vědomí.

Probudil jsem se, lapal po dechu, tělo mně poplašeně brnělo.

Posadil jsem se a osahal si břicho. Čekal jsem, že mi na místě vnitřností zbyla jenom vypálená díra. Ale žhavá asfaltová koule nikde. Nic mě nebolelo. Divný meč zmizel. Moje oblečení vypadalo dokonale – nic mokrého, spáleného ani roztrhaného.

Vlastně to oblečení vypadalo *až moc* dobře. Ohoz, co jsem nosil celé týdny – mé jediné džínsy, několik trik přes sebe a bunda – nic z toho nesmrdělo. Jako by to někdo vypral, usušil a navlékl na mě, když jsem byl v bezvědomí, což mě dost znervožovalo. Dokonce to příjemně vonělo po citronu a připomnělo mi to staré dobré časy, když mi prala máma. Boty vypadaly jako nové, když jsem je vylovil z popelnice za prodejnu sportovních potřeb.

A ještě divnější bylo, že *i já* byl čistý. V dlaních mi nevězela zažraná špína, kůži jsem měl jako čerstvě vydrhnutou. Prohrábl jsem si vlasy a neobjevil nic zacuchaného, žádné větvičky, žádné smetí.

Pomalu jsem se zvedl. Neměl jsem ani škrábanec. Zapéroval jsem na patách. Cítil jsem se, že bych z fleku uběhl míli. Nadechl jsem se kouře z komínů a blížící se sněhové vánice. Málem jsem se rozesmál úlevou. Já to přežil!

Jenomže... to je nesmysl.

Kde jsem se to ocitl?

Postupně jsem se vzpamatovával. Stál jsem na vstupním dvoře nějakého honosného paláce, jaké stojí ve čtvrti Beacon Hill – osm pater impozantního bílého vápence a šedého mramoru tyčícího se k zimní obloze. Dvojitě přední dveře byly z těžkého tmavého dřeva, kované železem. Prostředek každého křídla zdobilo klepadlo ve tvaru vlčí hlavy.

Vlci... už to stačilo, abych to tam začal nenávidět.

Obrátil jsem se a pátral po východu do ulice. Žádný tam nebyl, jenom čtyři a půl metru vysoká vápencová zeď kolem nádvoří. Jak to, že nemají vstupní bránu?

Přes zeď jsem toho moc neviděl, ale zřejmě jsem byl pořád v Bostonu. Poznal jsem pár domů kolem, v dálce se tyčily věže obchodní čtvrti. Byl jsem asi na Beacon Street, hned naproti parku. Ale jak jsem se sem dostal?

V rohu dvora stála vysoká bříza s čistě bílou kůrou. Napadlo mě, že na ni vylezu a dostanu se přes zeď, ale nejnižší větve byly moc vysoko. Pak jsem si všiml, že strom má spoustu listů, i když byla zima. A nejenom to: ty listy se leskly zlatě, jako by je někdo natřel čtyřriadvacetikarátovým zlatem.

Vedle stromu byla na zdi upevněná bronzová tabulka. Předtím jsem si jí nevšiml, protože půlka domů v Bostonu má něco podobného, ale teď jsem se podíval blíž. Nápisy byly ve dvou jazycích. Jeden byl tou severskou abecedou, jakou jsem viděl předtím. Druhému jsem rozuměl:

VÍTEJTE V HÁJKU GLASIR.

ŽEBRÁNÍ ZAKÁZÁNO. POTULKA ZAKÁZÁNA.

PRO DODÁVKY DO HOTELU

POUŽIJTE LASKAVĚ VCHOD Z NIFLHEIMU.

Fajn... svou denní dávku divností už jsem vyčerpал. Musím se odtud dostat. Musím se dostat přes tu zeď, zjistit, co se stalo s Blitzem a Hearthem – a možná i se strýcem Randolphem, když budu mít náladu – a pak odjedu stopem do Guatemaly. Tohle města už jsem měl plné zuby.

Dvojité dveře najednou zasténaly a otevřely se dovnitř. Vyvalilo se z nich oslnivé zlaté světlo.

Na prahu se objevil urostlý muž v uniformě portýra: cylindr, bílé rukavice a tmavě zelený frak se šosy a propletenými písmeny HV vyšitými na klopě. Jenže opravdový portýr to být nemohl. Podobanou tvář měl umazanou od popela. Vousy si nestříhal desítky let. Oči měl podlité krví, pohled vražedný a u boku mu visela sekera s dvojitým ostřím. Na jmenovce stálo: HUNDING, SASKO, VÁŽENÝ ČLEN TÝMU OD ROKU 749 B. L.

„P-promiňte,“ vykoktal jsem. „Asi... hm, jsem si spletl dveře.“

Muž se zamračil. Přištrachal se blíž a očichal mě. Páchl po terpentýnu a pečeném mase. „Spletl dveře? To bych neřekl. Máš se přihlásit.“

„Eee... co?“

„Jsi mrtvý, nebo ne?“ zeptal se. „Pojď za mnou. Zavedu tě k registraci.“

Rozhodně chtěj klíč k minibaru

PŘEKVAPILO BY VÁS, že to uvnitř bylo větší než zvenku?

Sama vstupní hala byla asi nejrozlehlejším loveckým zámečkem na světě – dvakrát větší, než vypadal dům zvenčí. Podlahu z tvrdého dřeva pokrývaly kůže exotických zvířat, zebry, lva a dvanáctimetrového hada, kterého bych nechtěl potkat živého. Na zdi vpravo v krbu velkém jako celá ložnice praskal oheň. Před ním se povalovalo pár lidí ve věku ze střední v nadýchaných zelených županech, smálo se a popíjelo ze stříbrných pohárů. Nad krbem visela vycpaná vlčí hlava.

Paráda, pomyslel jsem si a v duchu se otřásl. Další vlci.

Strop podpíraly sloupy z hrubě otesaných klád, místo trámů tam byla kopí. Na zdech se leskly naleštěné štíty. Odevšad vyzařovalo světlo – teplá zlatá zář, která mě páčila v očích, jako když se vyjde z kina do letního odpoledne.

Uprostřed haly stála tabule s nápisem:

DNEŠNÍ ZAMĚSTNÁNÍ:

BOJ JEDNOTLIVCŮ NA ŽIVOT A NA SMRT – MÍSTNOST OSLO, 10 HOD.

BOJ SKUPIN NA ŽIVOT A NA SMRT – MÍSTNOST STOCKHOLM, 11 HOD.

STUDENÝ OBĚD NA ŽIVOT A NA SMRT – JÍDELNA, 12 HOD.
VOJENSKÁ BITVA NA ŽIVOT A NA SMRT – HLAVNÍ NÁDVOŘÍ, 13 HOD.
BIKRAM JÓGA NA ŽIVOT A NA SMRT – MÍSTNOST KODAŇ,
VLASTNÍ PODLOŽKA NUTNÁ, 16 HOD.

Portýr Hunding něco řekl, ale v hlavě mi tak zvonilo, že jsem to přeslechl.

„Promiňte,“ přeptal jsem se, „cože?“

„Zavazadla,“ opakoval. „Máš nějaká?“

„Ehm...“ Zatápal jsem po řemeni batohu, ale nic. Očividně neožil se mnou. „Ne.“

Hunding si odfrkl. „Nikdo si už dneska zavazadla nenosí. Copak ti na pohřební hranici nedali *nic*?“

„Na *co*?“

„To je jedno.“ Zamračil se do protějšího rohu místnosti. Kýl obrácené lodě tam sloužil jako recepční pult. „Odkládat to nemůžeme. Pojd.“

Muž za kýlem zřejmě chodil ke stejnému holiči jako Hunding. Vousy měl tak veliké, že by potřebovaly vlastní směrovací číslo. Vlasy připomínaly káň rozplácnuté na předním skle auta. Na sobě měl zelený proužkovaný oblek. Na cedulce se jménem stálo HELGI, MANAŽER, VÝCHODNÍ GÖTALAND, VÁŽENÝ ČLEN TÝMU OD ROKU 749, B. L.

„Vítej!“ Helgi vzhlédl od počítačového monitoru. „Jdeš se zaplat?“

„Hm –“

„Abys věděl, check-in začíná ve tři hodiny odpoledne,“ řekl. „Pokud zemřeš dříve, nemohu ti zaručit, že budeš mít pokoj připravený.“

„Můžu se klidně vrátit do života,“ nabídl jsem se.

„Ne, ne.“ Vytukal něco na klávesnici. „Á, tady to máme.“
Usmál se a odhalil přesně tři zuby. „Dáme ti něco lepšího.
Apartmá.“

Hunding vedle mě si zamumlal pod vousy: „Každý dostane
něco lepšího. Máme tu *jenom* apartmá.“

„Hundingu...,“ varoval ho manažer.

„Promiňte, pane.“

„Nepřej si, abych použil hůl.“

Hunding sebou škulbl. „Ne, pane.“

Díval jsem se z jednoho na druhého a porovnával jejich
jmenovky.

„Vy dva jste tu začali pracovat ve stejném roce,“ všiml jsem
si. „749... co je B. L.?“

„Běžného letopočtu,“ vysvětlil manažer. „Ty bys řekl po
Kristu.“

„Tak proč taky neříkáte po Kristu?“

„Protože to vyhovuje křesťanům, ale Thora to rozčiluje. Pořád
se zlobí, že Ježíš nedorazil na ten souboj, ke kterému ho vyzval.“

„Cože?“

„To není důležité,“ odbyl mě Helgi. „Kolik klíčů bys chtěl?
Stačí ti jeden?“

„Pořád nechápu, kde to jsem. Jestli tu jste od roku 749, tak to
je hodně přes tisíc let.“

„Ani mi to nepřipomínej,“ zabručel Hunding.

„Ale to nejde. A... a mám být mrtvý? Nepřipadám si mrtvý.
Připadám si fajn.“

„Chlapče,“ řekl Helgi, „všechno ti to bude vysvětleno u veče-
ře. Tehdy jsou oficiálně uvítáni noví hosté.“

„Valhala.“ To slovo se mi vynořilo z hlubin mozku – napůl zapomenutý příběh, který mi četla máma, když jsem byl malý. „To *HV*, co máte na klopě. *V* jako *Valhala*?“

Helgimu bylo vidět na očích, že mě má plné zuby. „Ano, pane. Hotel Valhala. Gratuluji. Byl jsi vybrán, aby ses přidal k Ódinovým vojskům. Těším se, až u večere uslyším o tvých statečných skutcích.“

Podlomily se mi nohy. Opřel jsem se o pult, abych nespádl. Do té doby jsem se snažil přesvědčit sám sebe, že je to jeden velký omyl – nějaký vymazlený tematický hotel, kde mě omylem považují za hosta. Teď už bych za to ruku do ohně nedal.

„Mrtvý,“ zahučel jsem. „Chcete říct, že jsem doopravdy... doopravdy...“

„Zde je tvůj klíč od pokoje.“ Helgi mi podal kámen s vyrytou vikingskou runou, podobný těm v knihovně strýce Randolpha. „Přeješ si i klíč k minibaru?“

„No –“

„Jistěže přeješ,“ odpověděl Hunding za mě. „Chlapče, ten si vezmi. Budeš tu dlouho.“

Měl jsem v puse pocit, jako bych cugal měď. „Jak dlouho?“

„Navždycky,“ odpověděl Helgi, „nebo aspoň do ragnaröku. Hunding tě teď odvede do pokoje. Užij si posmrtný život. Další!“

Můj pokoj nesmrdí

NEBYL JSEM ÚPLNĚ PŘI SOBĚ, když mě Hunding vedl hotelem. Připadalo mi, jako by mě padesátkrát zatočili kolem dokola a pak vypustili doprostřed cirkusové arény a řekli, ať si to užiju.

Každá síň, kterou jsme prošli, působila větší než ta předtím. Většina hotelových hostů vypadala jako ze střední, jen někteří trochu starší. Kluci a holky posedávali ve skupinkách, lenošili u krbů, bavili se nejrůznějšími jazyky, svačili nebo hráli stolní hry jako šachy a scrabble a něco s pravými dýkami a pájkou. Nakukoval jsem do bočních hal a viděl kulečnickové stoly, hrací automaty, staromódní videoarkádu a cosi, co připomínalo železnou pannu z mučírny.

Mezi hosty procházel personál v tmavě zelených košilích a roznášel tácy jídla a džbány s pitím. Pokud jsem viděl, všechno to byly opálené válečnice se štíty na zádech a meči nebo sekerami u opasků, což se u obsluhy tak často nevidí.

Jedna po zuby ozbrojená číšnice mi dala kouřící talíř s vaječnou roládou. Zakručelo mi v břiše.

„Jak můžu mít hlad, když jsem mrtvý?“ zeptal jsem se Hundinga. „A *nikdo* z těch lidí nevypadá jako mrtvý.“

Hunding pokrčil rameny. „No, jsou mrtví a mrtví. Ber Valhalu spíš jako... povýšení. Jsi teď jeden z *einherjů*.“

Znělo to jako *inhérjů*.

„Einherjů,“ zopakoval jsem. „To se vyslovuje samo.“

„Jo. Jednotné číslo *einherj*.“ Vyslovil to jako *inhérj*. „Jsme vyvolení Ódina, vojáci jeho věčné armády. Slovo *einherjové* se obvykle překládá jako osamělí válečníci, ale to nevystihuje smysl. Je to spíš... *bývalí* válečníci – válečníci, kteří v minulém životě statečně bojovali a budou znovu statečně bojovat za soudného dne. Dolů.“

„Za soudného dne dolů?“

„Ne, dolů!“

Hunding mě stáhl k zemi a kolem přeletěl oštěp. Probodl chlapíka, který seděl na nejbližší pohovce, a na místě ho zabil. Pítí, kostky a peníze z Monopolů se rozletěly všude kolem. Jeho spoluhráči vyskočili a našťavaně se zahleděli směrem, odkud oštěp přiletěl.

„Já to viděl, Johne Rudoruký!“ křikl Hunding. „V hale je probodávání zakázáno!“

Z kulečnickové místnosti se někdo zasmál a křikl něco... švédsky? Moc zkroušeně to neznělo.

„No nic.“ Hunding šel dál, jako by se nic nestalo. „Výtahy jsou hned tady.“

„Počkat,“ zarazil jsem ho. „Toho člověka právě probodli oštěpem. To nic neuděláte?“

„Vlci to uklidí.“

Pulz se mi dvakrát zrychlil. „Vlci?“

A taky že ano. Zatímco si ostatní hráči sbírali kameny, vtrhl do haly pár šedých vlků, popadl mrtvého za nohy a odvedl ho.

Oštěp mu pořád trčel z hrudi. Cestička z krve okamžitě zmizela, probodnutá pohovka se zacelila.

Přikrčil jsem se za nejbližší kytkou v květináči. A je mi fuk, co si o tom kdo myslí. Prostě mě přemohl strach. Tihle vlci neměli žhnoucí modré oči jako ti, kteří vrazili do našeho bytu, ale stejně bych radši skončil v posmrtném životě, kde je masko-tem křeček.

„Copak tu nemáte nějaká pravidla proti zabíjení?“ zeptal jsem se přiškrceně.

Hunding povytáhl huňatá obočí. „To byla jenom klukovina, chlapče. Oběť bude do večere v pořádku.“ Vytáhl mě ze skrýše. „Pojďme dál.“

Než jsem se stačil vyptat na tu „klukovinu“, dostali jsme se k výtahu. Dveře klece byly z oštěpů, stěny lemovaly překrývající se zlaté štíty a ovládací panel měl tolik tlačítek, že se táhl od země až ke stropu. Nejvyšší číslo bylo 540. Hunding zmáčkl 19.

„Jak to může mít pět set čtyřicet pater?“ nechápal jsem. „To by byla nejvyšší budova na světě.“

„Kdyby existovala jenom v jednom světě, pak ano. Ale je spojena se všemi devíti. Ty jsi prostě přišel vchodem Midgard. Většina smrtelníků tudy chodí.“

„Midgard...“ Matně jsem si pamatoval něco o tom, že vikin- gové věřili v devět různých světů. Randolph taky mluvil o *světech*. Ale už to bylo dávno, co mi máma před spaním četla sever- ské pohádky. „Jako ze světa lidí.“

„Jistě.“ Hunding se nadechl a zarecitoval: „Pět set čtyřicet pa- ter má Valhala; pět set čtyřicet bran vedoucích do devíti světů.“ Usmál se. „Nikdy nevíš, kdy nebo kam budeme muset napocho- dovat do války.“

„Jak často se to stává?“

„No, nikdy. Ale stejně... může to nastat kdykoli. Kupříkladu já se nemůžu dočkat! Helgi mě pak konečně přestane trestat.“

„Ten manažer? Za co vás trestá?“

Hunding se zatvářil nasupeně. „To je na dlouhé povídání. On a já –“

Dveře výtahu z oštěpů se odsunuly.

„To je jedno.“ Hunding mě poplácal po zádech. „Devatenácté patro se ti bude líbit. Dobří společníci!“

Hotelové chodby mi vždycky připadaly tmavé, depresivní a stísněné. Ale devatenácté patro? To bylo jiný kafe. Strop se klenul šest metrů vysoko, lemovaný – kdo by to byl řekl – oštěpy místo trámů. Valhala na ně zřejmě dostává množstevní slevu. V železných držácích hořely pochodně, ale nečadily, jen vysílaly teplé oranžové světlo na vitríny s meči na zdech, na štíty a na tapiserie. Chodba byla tak široká, že by mohla sloužit jako regulérní fotbalové hřiště. Krvavě rudý koberec měl vzorek stromových větví, které se hýbaly, jako by se kolébaly ve větru.

Všechny dveře do pokojů pro hosty, rozmístěné co patnáct metrů, byly z hrubě otesaného dubu s železným kováním. Neviděl jsem kliky ani zámky. Každé měly uprostřed kovový kruh velký jako talíř se jménem v kruhu vikingských run.

Na prvním stálo NEDOROST GUNDERSON. Za dveřmi jsem slyšel křik a kovové rány, jako by se tam bojovalo na meče.

Na dalším se psalo MALLORY KEENOVÁ. Tam vládlo ticho.

A další: THOMAS JEFFERSON, ML. Zevnitř se ozývala střelba, i když to znělo spíš jako videohra než opravdové zbraně. (Ano, já už slyšel obojí.)

Čtvrté dveře byly označené jednoduše X. Před nimi stál na chodbě vozík pokojové služby s prasečí hlavou na stříbrném tácu. Uši a rypák měla trochu okousané.

Ne, rozhodně nejsem žádný fajnsmekr. Na ulici jsem si to nemohl dovolit. Ale prasečí hlavy jsou pro mě trochu přes čáru.

Málem jsme se dostali k téčku na konci chodby, když tu zpoza rohu vyrazil velký pták, černý jako uhel, a prohnal se kolem mě, málem mi urazil ucho. Díval jsem se za ním, jak mizí v chodbě – havran se zápisníkem a perem v drápech.

„Co to bylo?“ chtěl jsem vědět.

„Havran,“ oznámil Hunding, ale moudrý jsem z toho nebyl.

Konečně jsme se zastavili přede dveřmi s nápisem MAGNUS CHASE.

Když jsem tak viděl své jméno vyryté v železe, roztrásl jsem se. Rozplynula se poslední naděje, že to je omyl, narozeninový žertík nebo vesmírný chaos. V hotelu na mě čekali. I moje jméno napsali bez chyby.

Mimochodem, Magnus znamená *veliký*. Máma mě tak pojmenovala, protože naše rodina prý pocházela od nějakých švédských králů někdy před miliony let. Taky říkala, že jsem to největší štěstí, co ji kdy potkalo. No jo, tak se smějte. Je to otravné jméno. Lidi ho komolí na Mangus, rýmuje se s Angus. Já je vždycky opravoval: Ne, je to Magnus, rýmuje se s *fakt hnus*. To už se útrpně usmívali.

Zkrátka, na těch dveřích stálo moje jméno. Jakmile jimi projdu, budu ubytovaný. Podle manažera mám nový domov až do soudného dne.

„Tak do toho.“ Hunding ukázal na klíč v mé ruce. Symbol na kameni vypadal trochu jako znak pro nekonečno nebo ležící přesýpací hodiny.

„Je to *dagaz*,“ vysvětloval Hunding. „Nic, čeho by ses měl bát. Znamená to nové začátky, proměny. A taky to otevírá tvé dveře. Přístup dovnitř máš jedině ty.“

Polkl jsem. „A co když potřebuje jít dovnitř personál?“

„No, tak použijeme služební klíč.“ Hunding si poplácal na sekeru u opasku. Netušil jsem, jestli si dělá legraci.

Zvedl jsem kámen. Nechtělo se mi ho použít, ale taky jsem nechtěl zůstat trčet na chodbě, než mě probodne oštěp nebo poraní splašený havran. Instinktivně jsem se dotkl kamenem znaku *dagaz* na dveřích. Kruh run zeleně zazářil. Dveře se otevřely.

Vešel jsem dovnitř a brada mi spadla až na zem.

Apartmá bylo hezčí než všechno, kde jsem kdy bydlel, hezčí než všechno, kde jsem kdy byl, včetně paláce strýce Randolpha.

V transu jsem popošel do středu apartmá, do otevřeného atria. Boty se mi zabořily do husté zelené trávy. Zahradu obklopovaly čtyři velké duby jako sloupy. Nižší větve se táhly do místnosti a proplétaly se trámy. Ty vyšší prorůstaly vysoko otevřeným stropem atria a tvořily baldachýn z listů. Tvář mi zahřívalo sluneční světlo. Pokojem vál příjemný větřík a nesl s sebou vůni jasmínu.

„Jak to?“ Zíral jsem na Hundinga. „Nad námi jsou stovky pater, ale tady je volné nebe. A je prostředek zimy. Jak může být slunečno a teplo?“

Hunding pokrčil rameny. „Co já vím – kouzlem. Ale tohle je *tvůj* posmrtný život, chlapče. Ty výhody sis vysloužil, ne?“

Vážně? Necítil jsem se na nějaké výhody.

Pomalu jsem se otočil kolem dokola. Apartmá mělo tvar kříže, čtyři části vybíhaly z atria uprostřed. Každé křídlo bylo velké jako náš starý byt. Nejprve vstupní hala, kterou jsme přišli. Další ložnice s obrovskou postelí. Přes to, jak byl pokoj velký, působil neokázale a jednoduše: béžová příkrývka a nadýchané polštáře na posteli, béžové stěny bez obrazů, zrcadel a jiných ozdob. Těžké hnědé závěsy se daly zatáhnout a uzavřít prostor.

Vzpomněl jsem si, že jako klukovi mi máma pokoj nikdy nezdobila. Odjakživa se mi pod střechem těžko spalo, potřeboval jsem úplnou tmou a žádné rozptylování. Jak jsem se tak díval na tuhle ložnici, připadalo mi, že mi někdo četl myšlenky – bylo tady všechno, co jsem potřeboval, aby mi tu bylo pohodlně.

Křídlo nalevo byla šatna a koupelna s černými a béžovými kachličkami, mými oblíbenými barvami. Navíc tu byla sauna, horký bazének, průchozí šatna, průchozí sprcha a průchozí záchod. (S tím posledním si dělám legraci, ale vážně to byl exkluzivní trůn, hodný velevážených mrtvých.)

Čtvrté křídlo apartmá byla plně vybavená kuchyň a obývací. Na konci obývacího stál velký kožený gauč naproti plazmové televizi a ve skříňce bylo nacpáno asi šest různých herních systémů. Na druhé straně před hořícím krbem a stěnou plnou knih trůnila dvě polohovací křesla.

Ano, rád čtu. V tom jsem divný. I když jsem utekl ze školy, trávil jsem hodně času v bostonské veřejné knihovně a nazdařbůh se vzdělával, jenom abych zabil čas v teple a bezpečí. Dva roky se

mi stýskalo po mé staré sbírce knih. Nikdy by mě nenapadlo, že se ještě někdy nějaké dočkám.

Popošel jsem blíž, abych se podíval na tituly na policích. Pak jsem si všiml obrázku ve stříbrném rámečku na krbové římsě.

Hrdlem mi stoupalo něco jako bublina helia. „To není možný...“

Vzal jsem tu fotku. Byl jsem na ní já v osmi letech s mámou na vrcholku Mount Washington v New Hampshire. Byl to jeden z nejlepších výletů, co jsem zažil. Poprosili jsme správce parku, aby nás vyfotil. Já se tam culím (což už moc často nedělám) a ukazuju dva chybějící přední zuby. Máma klečí za mnou a objímá mě, zelené oči v koutcích přimhouřené, pihy tmavé od sluníčka, světlé vlasy rozlétané větrem.

„To není možný,“ zabručel jsem. „Ta fotka byla jenom jedna. Shořela při požáru...“ Obrátil jsem se na Hundinga, který si otíral oči. „Je vám něco?“

Odkašlal si. „Jistěže ne! Hotel s radostí poskytne nějakou pozornost na památku, připomínky bývalého života. Fotografie...“ Pod vousy se mu pusa třásla. „Tehdy, když jsem umřel já, fotografie ještě nebyly. Jsi šťastlivec.“

Nikdo mi už dlouho neřekl, že jsem šťastlivec. Ta myšlenka mě vytrhla z omámení. Žil jsem bez mámy už dva roky. Mrtvý nebo *povyššený* jsem byl jenom pár hodin. Tenhle portýr ze Saska tu je od roku 749. Napadlo mě, jak asi umřel a jakou rodinu po sobě nechal. Dvanáct set let potom, a on se nad ní pořád ještě dojíká. Připadalo mi to jako dost krutý způsob trávení posmrtného života.

Hunding se napřímil a otřel si nos. „To stačilo! Jestli máš nějaké otázky, zavolej na recepci. Těším se, až se u večere doslechnu o tvých udatných skutcích.“

„Mých... udatných skutcích?“

„No tak, jen žádnou zbytečnou skromnost. Nevybrali by tě sem, kdybys nevykonal něco hrdinského.“

„Ale –“

„Bylo mi potěšením ti posloužit, velevážený, a vítěj v hotelu Valhala.“

Natáhl ruku. Chvilku mi trvalo, než mi došlo, že chce dýško.

„Aha, hm...“ Zalovil jsem v kapse bundy, ale nečekal jsem, že něco najdu. Jako zázrakem tam zůstala čokoládová tyčinka, kterou jsem sebral u strýce Randolpha, nepoškozená přechodem na onen svět. Dal jsem ji Hundingovi. „Promiňte, nic víc nemám.“

Vykulil oči jako pivní tácky. „U všech bohů Ásgardu! Děkuji, chlapče!“ Očichal čokoládu a pozvedl ji jako svatý grál. „Páni. Tak, pokud budeš něco potřebovat, dej vědět. Tvá valkýra tě přijde vyzvednout těsně před večeří. Páni!“

„Moje valkýra? Počkat. Já žádnou valkýru nemám.“

Hunding se zasmál, ale čokoládovou tyčinku nespouštěl z očí. „Ano, kdybych měl *tvou* valkýru, tvrdil bych totéž. Už nadělala pěkných pár malérů.“

„Jak to?“

„Uvidíme se večer, chlapče!“ Hunding zamířil ke dveřím. „Teď mám něco na jídlo – chci říct *na práci*. Zkus se nezabít před večeří!“

Ráda tě poznávám. Teď ti rozdrtím průdušnici.

SVEZL JSEM SE DO TRÁVY.

Vzhlížel jsem mezi větvemi k modré obloze a těžko se mi dýchalo. Záchvat astmatu jsem neměl už roky, ale pamatoval jsem si všechny ty noci, kdy mě máma objímala a já sípal a připadal si, jako by se mi kolem prsou stahoval neviditelný pás. Možná se divíte, proč mě s astmatem brala tábořit a lézt po horách, ale venku se mi vždycky ulevilo.

Ležel jsem uprostřed atria, dýchal čerstvý vzduch a doufal, že se mi plíce uklidní.

Bohužel jsem tušil, že to není astmatický záchvat. Byl to totální nervový kolaps. Vykojilo mě nejenom to, že jsem mrtvý a trčím v divném vikingském posmrtném životě, kde si lidi objednávají od hotelové služby prasečí hlavy a navzájem se probodávají v hale.

Po tom, co jsem už v životě zažil, jsem se s tím dovedl smířit. *Jistěže* jsem o svých šestnáctých narozeninách skončil ve Valhale. To jsem celý já.

Ale doopravdy mě dostalo jedno: poprvé od máminy smrti jsem byl na pohodlném místě, sám a v bezpečí (aspoň to tak

zatím vypadalo). Útulky se nepočítají. Vývařovny polívek a noci na střeších a ve spacácích pod mosty se nepočítají. Vždycky jsem spal s jedním okem otevřeným. Nikdy jsem se nemohl uvolnit. A teď můžu volně uvažovat.

A uvažování není dobrá věc.

Nikdy jsem neměl ten luxus, abych mohl pořádně smutnit po mámě. Nikdy jsem neměl čas si sednout a litovat sám sebe. Jaksi mi to pomáhalo stejně jako umění přežít, co mě učila máma – jak najít cestu, tábořit, rozdělat oheň.

Všechny ty výlety do parků, do hor, k jezerům. Dokud fungovalo její staré otlučené subaru, trávili jsme každý víkend mimo město a zkoumali divočinu.

Před čím utíkáme? zeptal jsem se jí jednou v pátek, pár měsíců předtím, než umřela. Otravovalo mě to. Jednou jsem se chtěl vrátit doma. Nechápal jsem tu její horečnou touhu sbalit se a odjet.

Usmála se, ale vypadala roztržitěji než obvykle. *Musíme využít čas, co máme, Magnusi.*

Připravovala mě snad na to, abych přežil sám? Jako by věděla, co se s ní stane... ale to není možné. Na druhé straně, není ani možné mít za otce severského boha.

Pořád jsem sípal, ale zvedl jsem se a začal přecházet po novém příbytku. Osmiletý Magnus na fotce na římse se na mě křenil s těmi svými rozčuchanými vlasy a zuby jak řešeto. To dítě bylo tak naivní, tak nevděčné za to, co mělo.

Přejel jsem pohledem police: mí oblíbení autoři fantasy a hororů z dob, kdy jsem byl mladší – Stephen King, Darren Shan, Neal Shusterman, Michael Grant, Joe Hill. Mé oblíbené komiksy – Scott Pilgrim, Sandman, Strážci, Sága. A spousta knížek, které jsem si chtěl přečíst v knihovně. (Tip pro bezdomovce:

veřejné knihovny jsou bezpečná útočiště vybavená záchody. A málokdy odtamtud někoho vyhodí, pokud si čte, moc nesmrdí a nevyvádí.)

Vytáhl jsem ilustrovanou dětskou knížku severských pověstí, kterou mi máma četla, když jsem byl malý. Byly v ní jednoduché obrázky usměvavých vikingských bohů, duhy, květiny a hezké světlovlasé holky. A hlášky jako *Bohové dlí v úžasné a nádherné říši!* Ani slovo o černém Surtovi, který pálí dětské kočárky a hází roztaveným asfaltem, nic o vlčích, kteří vraždí lidem mámy a vyhazují byty do povětří. To mě naštvalo.

Na konferenčním stolku ležel v kůži vázaný svazek nadepsaný SLUŽBY PRO HOSTY. Prolétl jsem ho. Menu pokojové služby mělo deset stran. Seznam televizních kanálů byl skoro stejně dlouhý a mapa hotelu tak složitá, rozdělená do tolika oddílů, že jsem se v ní nevyznal. Nebyl tam žádný jasně označený nouzový východ: **NÁVRAT DO STARÉHO ŽIVOTA!**

Hodil jsem hotelovou knihu do krbu.

Zatímco hořela, zjevila se na stolku nová. Ten pitomý kouzelný hotel mi ani nedovolí kapku vandalství.

Ve vzteku jsem převrátil kanape. Nečekal jsem, že se pohne daleko, ale odlétlo přes pokoj a narazilo do zdi vzadu.

Hleděl jsem na rozházené polštáře, na překocenu pohovku, na popraskanou omítku a stopy po kůži na stěně. Jak jsem to provedl?

Pohovka se kouzlem nevrátila. Zůstala tam, kam jsem ji mrštil. Vztek ze mě vyprchal. Asi jsem jenom přidělal práci nějakému chudákovi jako Hunding. To mi nepřipadalo fér.

Chodil jsem sem tam a uvažoval o temném ohniváčovi na mostě a o tom, proč chtěl meč. Doufal jsem, že Surt umřel se

mnou – a že mu to vydrží napořád – ale velké naděje jsem si nedělal. Stačilo by mi, kdyby z toho vyvázli Blitz a Hearth. (No jo. Randolph taky.)

A meč samotný... kde je? Zas na dně řeky? Valhala mě oživila s čokoládovou tyčinkou v kapse, ale bez meče v ruce. Divný.

Ve starých historkách byla Valhala určená pro hrdiny, kteří umřeli v boji. To jsem si pamatoval. Na hrdinu jsem se rozhodně necítil. Dostal jsem výprask a dělovku do břicha. Když jsem bodl Surta a pak se s ním skácel z mostu, prostě jsem to nebetyčně podělal. Chrabrá smrt? Kdepak.

Ztuhl jsem.

Zasáhl mě nápad jako rána kladivem.

Moje máma... Pokud někdo umřel statečně, pak *ona*. Aby mě ochránila před –

V tu chvíli někdo zaklepal na dveře.

Rozletěly se a vešla dívka... ta stejná, která kroužila nad bitvou na mostě a pak mě táhla šedou prázdnotou.

Odložila přílbu, kroužkové brnění i planoucí oštěp. Zelený šátek teď měla kolem krku, dlouhé hnědé vlasy se jí volně rozsy-paly po ramenou. Bílé šaty měla u límce a manžet vyšívané vikingskými runami. U zlatého opasku jí visel svazek staromód-ních klíčů a sekera s jednoduchým ostrím. Vypadala jako družička na svatbě z Mortal Kombat.

Sjela pohledem po té spoušti. „Ta pohovka tě nějak naštvala?“

„Ty jsi opravdová,“ všiml jsem si.

Poplácala se po pažích. „Jo, vypadá to, že jsem.“

„Moje máma,“ hlesl jsem.

„Ne,“ ušklíbla se, „tvoje máma nejsem.“

„Myslím, jestli je máma tady ve Valhale?“

Lítostivě našpulila pusy. Zadívala se mi přes rameno, jako by uvažovala, co říct. „Bohužel. Natalie Chaseová není mezi vyvolenými.“

„Ale ona *byla* statečná. Obětovala se pro mě.“

„To ti věřím.“ Hleděla na svůj svazek klíčů. „Ovšem věděla bych, kdyby tu byla. My valkýry nemůžeme vybrat každého, kdo zemře statečně. Je... hodně okolností, hodně různých posmrtných životů.“

„Tak kde je? Chci tam taky. Nejsem žádný hrdina!“

Vrhla se ke mně a přirazila mě ke zdi stejně lehce jako já to kanape. Předloktí mi vtiskla pod krk.

„Tohle neříkej,“ zasyčela. „TOH-LE-NE-ŘÍ-KEJ! Zvlášť ne dneska u večere!“

Dech jí voněl po mátě. Oči měla jaksi tmavé a jasné najednou. Připomínaly mi zkamenělinu, kterou mívala máma – průřez mořským tvorem podobným nautilovi, který se jmenoval amonit. Vypadal, že září zevnitř, jako by pod zemí nasál miliony let vzpomínek. Oči té holky se leskly stejně.

„Ty tomu nerozumíš,“ zachrčel jsem. „Já musím –“

Zatlačila mi na průdušnici ještě víc. „Čemu myslíš, že nerozumím? Že je ti smutno po mámě? Že tě posoudili nesprávně? Že jsi někde, kde nechceš být, že se musíš otravovat s někým, s kým by ses radši neotravoval?“

Nevěděl jsem, co na to říct, zvlášť když jsem nemohl dýchat.

Poodstoupila. Zatímco jsem se dusil a zalykal, přešla po hale a hleděla do prázdna. Sekera a klíče se jí houpaly na opasku.

Mnul jsem si bolavý krk.

To byla pitomost, Magnusi, říkal jsem si. Jsi na novém místě: nauč se pravidla.

Nemůžu začít kvílet a vymýšlet si, co chci. Otázku mámy musím zatím nechat u ledu. Jestli tu někde je, zjistím to později. Přijít do tohoto hotelu je úplně stejné jako přijít do neznámého útulku pro mladé, tábořiště nebo polívkárny ve sklepech kostela. Každé místo má svoje pravidla. Je třeba poznat mocenskou strukturu, hierarchii, co se nesmí, z čeho můžu skončit propíchnutý nebo zvalcovaný. Musím přežít... i když už jsem mrtvý.

„Promiň,“ řekl jsem. V krku jsem měl, jako bych spolkl živého ježka. „Ale co ti je po tom, jestli jsem hrdina, nebo ne?“

Plácla se do čela. „Páni, co myslíš? Třeba proto, že jsem tě sem *přivedla*? Třeba proto, že je v sázce moje kariéra? Jedna další chyba a –“ Zarazila se. „To je fuk. Až budeš představený, kývej na všechno, co řeknu. Drž pusku zavřenou a snaž se vypadat statečně. Nenuť mě, ať lituju, že jsem tě sem přivedla.“

„Fajn. Ale jen aby bylo jasno, já se tě neprosil.“

„U Ódinova oka! Tys *umíral*! Taky ses mohl dostat do Helheimu nebo Ginnungagapu nebo...“ otřásla se. „Řekněme, že jsou horší místa na trávení posmrtného života než Valhala. Viděla jsem tě tam na mostě. Ať si to uvědomuješ, nebo ne, jednal jsi statečně. Obětoval ses, abys zachránil spoustu lidí.“

Ta slova zněla jako pochvala. Tón napovídal, že mě považuje za idiota.

Dokráčela ke mně a píchla mě do prsou. „Máš potenciál, Magnusi Chasi. Ne abys mi dokázal opak, jinak –“

Z reproduktorů na zdech se ozvala siréna tak hlasitě, až se rozdrnčel obrázek na krbové římse.

„Co je to?“ zeptal jsem se. „Nálet?“

„Večeře.“ Dívka se napřímila. Zhluboka se nadechla a natáhla ruku. „Začneme znova. Ahoj, já jsem Samirah al-Abbásová.“

Zamrkal jsem. „Neber si to špatně, ale nezní to moc jako vikingské jméno.“

Napjatě se usmála. „Můžeš mi říkat Sam. Všichni mi tak říkají. Dneska večer jsem tvá valkýra. Bylo mi potěšením se s tebou seznámit pořádně.“

Potřásla mi rukou tak pevně, až mi lupalo v kostech. „Teď tě doprovodím na večeři.“ Nuceně se usmála. „Jestli mě ztrapníš, budu první, kdo tě zabije.“

Aspoň že nemám službu chytání kozy

NA CHODBĚ se začali objevovat mí sousedé. Thomas Jefferson ml. vypadal asi tak stejně starý jako já. Měl krátké vlnité vlasy, vytáhlou postavu a přes rameno přehozenou pušku. Modrý vlněný kabát zdobily měděné knoflíky a prýmký na rukávu – americká uniforma z občanské války, tipoval jsem. Pokývl na mě a usmál se. „Jak žiješ?“

„Hm, asi jsem mrtvý,“ pokrčil jsem rameny.

Rozesmál se. „Jo. Na to si zvykneš. Říkej mi Týdžej.“

„Já jsem Magnus,“ představil jsem se.

„Jdeme.“ Sam mě táhla dál.

Minuli jsme dívku, zřejmě Mallory Keenovou. Měla kudrnaté zrzavé vlasy, zelené oči a zubatý nůž, kterým máchala před obličejem dvoumetrovému chlapíkovi přede dveřmi označenými X.

„Zas prasečí hlava?“ Mallory Keenová mluvila s lehkým irským přízvukem. „Iksi, myslíš, že chci zmerčit useknutou prasečí hlavu, sotva vystrčím nos ze dveří?“

„Už jsem nemohl,“ zafuněl Iks. „A do ledničky se mi nevejde.“

Já bych se do toho týpka nemontoval. Byl stavěný jako

pumovnice. Kdybyste při sobě náhodou měli odjištěný granát a potřebovali se ho bezpečně zbavit, stačilo by Ikse poprosit, aby ho spolkl. Jeho kůže měla barvu jako žraločí břicho, pod ní se vlnily svaly a na ní bradavice. Ve tváři jich měl tolik, že se nedalo poznat, která z nich je nos.

Prošli jsme kolem, Iks a Mallory byli tak zabraní do hádky, že si nás nevšíмали.

Když jsme se dostali z doslechu, zeptal jsem se Sam: „Co je zač ten velký šedý kluk?“

Sam si položila prst na rty. „Poloviční trol. Je na to trochu háklivý.“

„Poloviční trol. To existuje?“

„Jistě,“ odpověděla. „A zaslouží si tu být stejně jako ty.“

„Jo... jasně. Jenom se ptám.“

Znělo to, jako by se bránila, až mě napadlo, co za tím vězí.

Když jsme míjeli dveře NEDOROSTA GUNDERSONA, rozřezala dřevo zevnitř sekera. Z pokoje se ozval tlumený smích.

Sam mě zahrnala do výtahu. Odstrčila několik dalších einherjů, kteří se pokusili nastoupit. „Počkejte si na další, lidi.“

Dveře z oštěpů se zatáhly. Sam vložila do otvoru v panelu jeden ze svých klíčů. Stiskla červenou runu a výtah začal klesat. „Odvedu tě do jídelny, než se otevřou hlavní dveře. Aspoň se tam rozkoukáš.“

„Jo... jasně. Díky.“

Ze stropu se rozezněl severský popík.

Gratuluju, Magnusi! pomyslel jsem si. *Vítej do ráje válečníků, kde můžeš poslouchat Franka Sinatru v norštině NAVĚKY!*

Pokoušel jsem se vymyslet, co říct, nejlíp něco, po čem by mi Sam nerozdrtila průdušnici.

„Hm... všichni z devatenáctého patra vypadají tak v mém věku,“ poznamenal jsem. „Nebo – v našem věku. To Valhala přijímá jenom pubertáky?“

Samirah zavrtěla hlavou. „Einherjové jsou rozdělení podle věku, ve kterém umřeli. Ty jsi v té nejmladší kategorii, zhruba do devatenácti let. S dalšími dvěma skupinami – dospělými a seniory – skoro nepřiđeš do styku. Je to tak lepší. Dospělí... no, neberou dospívající vážně, i když tu jsou třeba o stovky let déle.“

„Jak by se dalo čekat,“ řekl jsem.

„A senioři, ti se nesnesou s nikým. Představ si našťvaný domov důchodců.“

„To mi připomíná některé útulky.“

„Útulky?“

„Ale nic. Takže ty jsi valkýra. Ti vybraní lidi tady... To je tvoje práce?“

„Jasně,“ uchechtla se. „Osobně jsem vybrala všechny v tomhle hotelu.“

„Haha. Víš, jak jsem to myslel. Ty a tvoje... sesterstvo nebo co.“

„To jo. Valkýry je vybírají. Každý bojovník tady umřel statečně. Každý věřil v čest nebo měl nějaké spojení se severskými bohy, a tím se stal způsobilým pro Valhalu.“

Myslel jsem na to, co mi řekl strýc Randolph, jak ten meč byl dědictví po mém otci. „Spojení... jako že jsou jejich děti?“

Bál jsem se, že se mi Sam vysměje, ale vážně přikývla. „Mnoho einherjů jsou polobohové. A spousta jsou obyčejní smrtelníci. Do Valhaly jsi vybrán pro svou odvahu a čest, ne pro původ. Aspoň to tak má být...“

Nepoznal jsem, jestli to říká toužebně, nebo zlostně.

„A co ty?“ zeptal jsem se. „Jak se z tebe stala valkýra? Umřela jsi ušlechtilou smrtí?“

Zasmála se. „Ještě ne. Jsem pořád mezi živými.“

„Jak to funguje?“

„No, žiju dvojitý život. Dneska večer tě doprovodím k večeři. Pak pomážu domů a dodělám si úkol z matiky.“

„To si děláš srandu, že jo?“

„O úkolech z matiky nikdy nežertuju.“

Dveře výtahu se otevřely. Vyšli jsme do prostoru velkého jako koncertní aréna.

Vyschlo mi v puse. „U všech –“

„Vítej v hodovní síni padlých,“ oznámila mi Samirah.

Od nejnvýše položené sekce klesaly dolů stáčeující se řady dlouhých stolů jako sedadla na stadionu. Uprostřed místnosti se místo basketbalového hřiště tyčil strom vyšší než Socha svobody. Nejnížší větve měl snad třicet metrů vysoko. Koruna se táhla nad celou síní až ke klenutému stropu a vyrážela mohutným otvorem nahore. Nad ním se na noční obloze třpytily hvězdy.

Má první otázka asi nebyla nejjásadnější. „Proč je na tom stromě koza?“

Vlastně nebyla sama, po větvích poskakovala celá spousta zvířat. Většinu jsem nepoznal, ale na nejnížší větvi se kymácela tučná chundelatá koza. Z nateklých struků crčelo mléko jako z prosakujících sprchových hlavic. Dole na zemi se potácela skupina podsaditých bojovníků s velkým zlatým vědrem na bidlech na ramenou. Štrachali se sem a tam, pokoušeli se udržet pod kozou a zachytit proudy mléka. Podle toho, jak byli mokří, jim to moc nešlo.

„Ta koza je Heidrún,“ vysvětlovala mi Sam. „Z jejího mléka se dělá medovina Valhaly. Dobrota. Uvidíš sám.“

„A tamti ji honí?“

„Jo, je to nevděčná práce. Chovej se slušně, nebo vyfasuješ službu u vědra.“

„A... nemohli by, co já vím, třeba tu kozu stáhnout dolů?“

„Je to koza z volného chovu. Medovina tak má lepší chuť.“

„No jasně,“ přikývl jsem. „A... co ty ostatní zvířata? Vidím veverky a vačice a –“

„Vakoveverky a lenochody,“ doplnila Sam. „Ti jsou roztomilí.“

„No jo. Ale vy tady jíte? To je houby hygiena, když si představím všechny ty bobky.“

„Zvířata na stromě Laeradr jsou slušně vychovaná.“

„Na stromě... Lej-ra-dr. Vy jste si ho pojmenovali.“

„Nejdůležitější věci mají jména.“ Zamračila se na mě. „Už ani nevím, ty se taky nějak jmenuješ?“

„Móóóc vtipný.“

„Některá zvířata jsou nesmrtelná a mají zvláštní úkoly. Zrovna teď ho nevidím, ale někde tam nahoře je jelen jménem Eikty-ni. Říkáme mu Ike. Vidíš ten vodopád?“

Ten se nedal přehlédnout. Odněkud vysoko ze stromu se rýhami v kůře valila voda a slévala se do silného proudu, který padal z jedné větve jako burácející bílá záclona. Valil se do jezírka velikosti olympijského bazénu mezi dvěma kořeny.

„Tu vodu chrlí jeho rohy,“ řekla Sam. „Stéká po větvích do jezírka, odtamtud pod zem a napájí všechny řeky po celém světě.“

„Takže... veškerá voda pochází z jeleního paroží? Tak tohle nás ve vlastivědě neučili.“

„Není všechna z Ikeových parohů. Taky z tajícího sněhu, deště, znečišťujících látek a stopových množství fluoridu a z plivančů jotunů.“

„Jotunů?“

„To jsou obři.“

Těžko říct, jestli si dělala legraci, ale nezdálo se mi to. Tvářila se vesele a napjaté zároveň – oči jí bystře těkaly, rty tiskla k sobě, jako by buď potlačovala smích, nebo čekala útok. Dovedl jsem si ji představit jako stand-up komika, nebýt té sekery u boku. I její obličej mi připadal jaksi povědomý – tvar nosu, brady, načerveňalé a měděné pramínky v tmavých vlasech.

„Nepotkali jsme se už někdy?“ zeptal jsem se. „Myslím... než jsi vybrala mou duši do Valhaly?“

„Pochybuju.“

„Ale jsi smrtelnice? Bydlíš v Bostonu?“

„V Dorchesteru. Jsem ve druháku na King Academy. Žiju s prarodiči a věčně si vymýšlím výmluvy, abych zatajila, že dělám valkýru. Jid a Bibi si myslí, že dneska večer doučuju matiku děcka ze základky. Další dotazy?“

Její oči mě varovaly: *Osobních otázek už bylo dost.*

Uvažoval jsem, proč bydlí s prarodiči. Pak jsem si vzpomněl, co řekla předtím, jak chápe, co to je smutnit po mámě.

„Už ne,“ rozhodl jsem se. „Nebo mi praskne hlava.“

„To by bylo hnusný,“ uznala Sam. „Sedneme si, než –“

Po obvodu místnosti se rozletěly stovky dveří a dovnitř se hrnula vojska Valhaly.

„Podává se večere,“ řekla Sam.

Záhuba bramboru Phila

SMETLA NÁS přílivová vlna hladových válečníků. Einherjové se valili dovnitř ze všech směrů, tlačili se, vtipkovali, smáli se a mířili na svá místa.

„Drž se,“ řekla mi Sam.

Najednou mě popadla za zápěstí a vylétli jsme do vzduchu jako Petr Pan.

Vyjekl jsem. „Co kdybys mě varovala předem?“

„Řekla jsem, ať se držíš.“

Klouzali jsme nad hlavami bojovníků. Nikdo si nás moc nevnímal, až na kluka, co jsem ho nechtěně kopl do obličeje. Kolem svištěly další valkyry, některé doprovázely válečníky, některé nesly tácy s jídlem a džbány s pitím.

Mířili jsme k něčemu, co na první pohled vypadalo jako hlavní stůl – být na stadionu, seděl by v těch místech domácí tým. Tucet zachmuřených týpků zasedal před zlaté talíře a drahokamy vykládané poháry. Na čestném místě stál prázdný dřevěný trůn s vysokým opěradlem, na kterém hřadovali dva havrani a čistili si peří.

Sam nás složila u stolu vlevo. Zrovna se u něj usazoval tucet

dalších lidí – dvě holky a čtyři kluci v normálním oblečení a šest valkýr oblečených zhruba stejně jako Sam.

„Další nováčci?“ zeptal jsem se.

Sam přikývla a zachmuřila se. „Sedm, to je hodně na jeden večer.“

„To je dobře, nebo špatně?“

„Když umírá hodně hrdinů, znamená to, že se ve světě hýbou zlé věci. A tím pádem...“ Našpulila rty. „No nic. Posadíme se.“

Než jsme to stačili udělat, zastoupila nám cestu vysoká valkýra. „Samirah al-Abbásová, copak jsi nám to sem dneska přitáhla – dalšího polovičního trola? Nebo tatíčková špiona?“

Ta holka vypadala asi na osmnáct. Byla tak vysoká, že by mohla hrát předního útočníka. Vlasy bílé jako sníh jí ve dvou copech ležely na ramenou. Přes zelené šaty se jí táhl pás s klem-pířskými kladivy. Divný výběr zbraní, ledaže by ve Valhale měli dost uvolněných hřebíků. Kolem krku jí visel zlatý amulet ve tvaru kladiva. Oči měla světle modré a studené jako zimní obloha.

„Gunillo,“ oslovila ji Sam napjatým hlasem, „tohle je Magnus Chase.“

Natáhl jsem ruku. „Rád tě poznávám, Gorilo.“

Roztáhly se jí nozdry. „Jsem *Gunilla*, kapitánka valkýr. A ty, nováčku –“

Síní se rozezněla mlhová siréna, kterou jsem slyšel už předtím. Tentokrát jsem viděl, odkud ten rámus vychází. U paty stromu drželi dva kluci černobílý roh velký jako kanoe a třetí do něj foukal.

Tisíce bojovníků zaujaly místa. Gunilla mě naposled sjela pohledem, obrátila se na patě a odpochovala k hlavnímu stolu.

„Dej si pozor,“ varovala mě Sam. „Gunilla je mocná.“

„A taky hnusná.“

Sam zacukaly koutky. „To taky.“

Vypadala, že je rozhozená, klouby na topůrku sekery jí zbělely. Uvažoval jsem, co Gunilla myslela tím *tatíčkovým špiionem*, ale průdušnice mě ještě bolela odposledně, kdy jsem Sam naštvál, a tak jsem se rozhodl neptat.

Seděl jsem na konci stolu vedle Sam, takže jsem se nemohl dát do řeči s ostatními nováčky. Mezitím po sále poletovaly stovky valkýr a roznášely jídlo a pití. Když některá vyprázdnila džbán, zaletěla ke zlaté kádi, bublající nad velkým ohněm, naplnila džbán medovinou z kozího mléka a obsluhovala dál. Hlavní chod pocházel z ohniště na druhém konci síně. Na třicetimetrovém rožni se tam cosi otáčelo. Netušil jsem, co to bylo zaživa, podle velikosti nejmíň plejtvák obrovský.

Kolem prolétla valkýra a postavila přede mě talíř jídla a pohár. Nepoznal jsem, z čeho jsou ty plátky masa, ale voněly dobře, zalité šťávou s brambory na jedné straně a na druhé se silnými plátky chleba s máslem. Teplé jídlo jsem neměl ani nepamatuju, ale stejně jsem váhal.

„Co to jím za zvíře?“

Sam si utřela pusou hřbetem ruky. „Jmenuje se Sachrímni.“

„Tak předně, co je to za pitomost pojmenovávat si večeri? Mě nezajímá, jak se jmenuje. A co ten brambor, to je Steve?“

Obrátila oči ke stropu. „Ne, ty pitomečku. To je Phil. Steve je *chleba*.“

Zůstal jsem na ni zírat.

„Dělám si srandu,“ uchechtla se. „Sachrímni je kouzelné zvíře Valhaly. Každý den ho zabijí a uvaří k večeri. A každé ráno je zas živé a v pohodě.“

„To se mu nemůže líbit. Ale co je to, kráva nebo prase nebo –“
„Je to to, co chceš. Moje porce je hovězí. Může být i kuřecí a vepřové. Já vepřové nejím, ale někteří ho tu milují.“

„A co když jsem vegetarián? Co když chci falafel?“

Sam se zarazila. „To má být vtip?“

„Proč vtip? Já mám rád falafel.“

Uvolnila se. „No, jestli chceš falafel, tak si prostě řekni o levý bok. Tam je tofu a sýr ze sojového mléka. Okoření ti to a bude to chutnat, jak si vzpomeneš.“

„Máte tu kouzelný zvíře, co má levý bok z tofu.“

„Tohle je Valhala, ráj válečníků ve službách Ódina. Jídlo chutná výborně, ať si vybereš, co chceš.“

Žaludek se začínal hlásit, a tak jsem se do toho pustil. Omáčka byla správně kořeněná a sladká. Chleba jako teplý obláček s máslovou krustou. Dokonce i brambor Phil byl lahůdka.

Nejsem velký fanda mléka koz z volného chovu, proto se mi do medoviny moc nechtělo, ale tekutina v mém poháru vypadala spíš jako perlivý cidr.

Napil jsem se. Sladké, ale ne moc. Chladné a hladké, s příchutí, kterou jsem nepoznával. Ostružiny? Nebo med? Vanilka? Vypil jsem to do dna.

Najednou jsem měl všechny smysly jako v ohni. Nebylo to jako alkohol (ano, ten jsem zkusil, pozvracel se, zkusil ho znova, zase se pozvracel). Z medoviny jsem nebyl omámený, připitomělý ani se mi nezvedal žaludek. Bylo to spíš jako ledová káva, ale bez hořkosti. Probralo mě to, dodalo mi to hřejivou sílu, žádnou podrážděnost ani bušící srdce.

„Je to dobrota,“ připustil jsem.

Přihlnala se valkýra, dolila mi a zase odletěla.

Podíval jsem se na Sam, která si smetala drobký chleba z šátku. „Taky někdy obsluhuješ?“

„No jasně. Máme směny. Je to čest sloužit einherjům.“ Ani to neznělo moc sarkasticky.

„Kolik je tu valkýr?“

„Co já vím, několik tisíc.“

„A kolik einherjů?“

Sam nafoukla tváře. „Desítky tisíc? Jak jsem řekla, tohle je jenom první večere. Pak jsou ještě dvě další směny pro starší válečníky. Valhala má pět set čtyřicet dveří. Z každých se má vrhnout do bitvy osm set bojovníků. To by znamenalo čtyři sta třicet dva tisíc einherjů.“

„To je spousta tofu.“

Pokrčila rameny. „Já osobně si myslím, že to číslo je přehnané, ale jistě to ví jenom Ódin. Až nastane ragnarök, budeme potřebovat velké vojsko.“

„Ragnarök,“ opakoal jsem.

„Den zkázy. Tehdy bude devět světů zničeno obrovským požárem a vojska bohů a obrů se naposledy střetnou v bitvě.“

„Jo tak. *Tenhle* ragnarök.“

Prohlížel jsem si to moře mladých bojovníků. Vzpomínal jsem na svůj první den na střední v Allstonu, pár měsíců předtím, než umřela máma a život se mi podělal. Ta škola měla asi tak dva tisíce studentů. O přestávkách vládl na chodbách hotový chaos. Bufet byl jako nádrž s piraňami. Ale to ještě nebylo nic oproti Valhale.

Ukázal jsem k hlavnímu stolu. „Co tamti nóbl hoši? Vypadají starší.“

„Neříkala bych jim *nóbl hoši*. Jsou to páni, vládci Valhaly. Každého z nich pozval ke svému stolu osobně Ódin.“

„Takže ten prázdný trůn –“

„Je pro Ódina, ano. On... no, už je to dost dlouho, co se tu naposled ukázal na večeři, ale jeho havrani všechno sledují a hlásí mu to.“

Ti ptáci mě znervózňovali svými korálkovými černými očima. Měl jsem pocit, že se zvláště zajímají o mě.

Sam ukázala napravo od trůnu. „To je Erik Krvavá sekera. A tamto Erik Rudý.“

„Spousta Eriků.“

„A tam Leif Erikson.“

„Počkat... ale nemá kovovou podprsenku.“

„To jsem jako neslyšela. Tamhle je Snorri. A naše milá kama-rádka Gunilla. Pak lord Nelson a Davy Crockett.“

„Davy... Počkej, vážně?“

„Na konci je manažer hotelu Helgi. Toho asi znáš.“

Helgi vypadal, že se dobře baví, smál se s Davym Crockettem a popíjel medovinu. Za jeho křeslem stál portýr Hunding, tvářil se utrápeně, pečlivě obíral kuličky vína a po jedné je podával Helgimu.

„Co je to s manažerem a Hundingem?“

Sam nasadila kyselý obličej. „Starý spor z dob, kdy ještě žili. Když umřeli, oba se dostali do Valhaly, ale Ódin ocenil víc Helgiho. Svěřil mu vedení hotelu. Helgi hned nařídil, že mu jeho nepřítel Hunding bude sloužit a věčně dělat podřadné práce.“

„Tak to si tady Hunding moc ráje neužije.“

Sam zaváhala. Tišěji řekla: „I ve Valhale vládne hierarchie. Nepřej si dostat se na dno. Pamatuj, až začne obřad –“

U vysokého stolu začali páni třískat čísemi o stůl. Einherjové se přidali, až celá síň padlých duněla kovovým tlučením.

Helgi vstal a zvedl pohár. Hluk utichl.

„Válečníci!“ Manažerův hlas zaplnil síň. Helgi vypadal tak panovnický, až se nechtělo věřit, že je to ten stejný muž, který mi před pár hodinami nabídl lepší apartmá a klíč k minibaru. „Dnes se k nám přidalo několik nově padlých! Už to by byl důvod k oslavě, ale máme pro vás ještě překvapení. Díky kapitánce valkýr Gunille dneska poprvé nejen *uslyšíme* o úctyhodných činech nováčků, ale taky je *uvidíme!*“

Sam vedle mě přiškrceně zachrčela. „Ne,“ zahučela. „Ne, ne, ne...“

„Nechť představení mrtvých započne!“ zahřímá Helgi.

Deset tisíc válečníků se obrátilo a zařívalo se napjatě ke mně.

Čtyři miliony kanálů, a stejně dávají jen Pohled valkýry

HURÁ, MĚL JSEM JÍT NA ŘADU JAKO POSLEDNÍ.

Ulevilo se mi, když představení začalo nováčkem na opačném konci stolu... Ovšem to jsem ještě neviděl, co ty ostatní dostalo do Valhaly.

Helgi zavolal: „Lars Ahlstrom!“

Zvedl se podsaditý blondák spolu se svou valkýrou. Byl tak nervózní, že převrhl pohár a rozlil si kouzelnou medovinu do klína. Síní zašuměl smích.

Helgi se usmál. „Jak mnozí víte, kapitánka Gunilla posledních pár měsíců postupně uváděla do provozu nové zařízení. Vybavovala brnění svých valkýr kamerami, aby mohli všichni složit účty – a snad nás i pobavit!“

Válečníci zajásali a bušili poháry, v tom rámusu nebylo slyšet, jak Sam vedle mě zaklela.

Helgi zvedl číši. „Nyní vám představuji Pohled valkýry!“

Kolem kmene stromu se rozblíkal kruh obřích holografických obrazovek vznášejících se ve vzduchu. Nahrávka byla trhaná, zřejmě pocházela z kamery na rameni nějaké valkýry. Ocitli jsme se vysoko ve vzduchu, kroužili nad scénou potápějícího se

trajektu na šedém moři. Polovina záchranných člunů se klátila ve svých závěsech, cestující skákali přes palubu, někteří bez záchranných vest. Valkýra se přiblížila a nahrávka se zaostřila.

Po nakloněné palubě klopýtal Lars Ahlstrom s hasicím přístrojem v rukách. Dveře do nitra lodi blokoval velký kovový kontejner. Lars se ho pokoušel odsunout, ale nešlo to. Uvnitř byl uvězněn tucet lidí, zoufale bušili do oken.

Lars na ně křikl něco... švédsky? Norsky? Bylo ale jasné, co si myslí: USTUPTE!

Jakmile to udělali, praštil Lars hasičákem do okna. Na třetí pokus se vysypalo. Mráz nemráz, Lars si stáhl kabát a položil ho přes rozbité sklo.

Zůstal u okna, dokud se poslední cestující nedostali bezpečně ven. Rozběhli se k záchranným člunům. Lars znovu popadl hasicí přístroj a pustil se za nimi, ale v tu chvíli sebou loď prudce trhla. Praštil hlavou do zdi a sesunul se v bezvědomí na zem.

Jeho tělo začalo zářit. V záběru se objevila natahující se ruka valkýry. Z Larsova těla se vznesl mihotající se zlatý přízrak – asi duše, uhodl jsem. Zlatý Lars se chytil ruky valkýry a monitory ztemněly.

Válečníci v hodovní síni se rozjásali.

U hlavního stolu se páni Valhaly mezi sebou dohadovali. Byl jsem dost blízko a něco jsem slyšel. Jeden – lord Nelson? – pochyboval, jestli se hasicí přístroj dá považovat za zbraň.

Naklonil jsem se k Sam. „Záleží na tom?“

Cupovala kus chleba na menší a menší kousky. „Aby se bojovník dostal do Valhaly, musí padnout v bitvě se zbraní v ruce. To je jediný způsob.“

„Takže,“ zašeptal jsem, „do Valhaly může každý, kdo prostě popadne meč a umře?“

Odfrkla si. „Jistěže ne. Nemůžeme připustit, aby se lidi sáпали po zbraních a schválně umírali. Na sebevraždě není nic hrdinského. Ta oběť, ta statečnost nesmí být plánovaná – pravé hrdinství je reakce na krizi. Musí to vyjít ze srdce, bez pomýšlení na odměnu.“

„No... a co když páni rozhodnou, že sem nováček nepatří? Vrábí se zpátky mezi živé?“ Snažil jsem se, aby v tom nebyla slyšet moc velká naděje.

Sam se vyhýbala mému pohledu. „Když jsi jednou tady, nedá se to zvrátit. Můžeš dostat přidělenou nejhorší práci. Možná si nezískáš respekt. Ale zůstáváš ve Valhale. Pokud páni zhodnotí smrt jako nehodnou... odnese si to valkýra.“

„Aha.“ Najednou jsem chápal, proč jsou všechny valkýry u stolu tak napjaté.

Páni mezi sebou hlasovali. Jednomyslně se shodli, že hasicí přístroj se dá počítat za zbraň a že se Larsova smrt může brát jako smrt v boji.

„Je snad větší nepřítel než moře?“ poznamenal Helgi. „Shledáváme Larse Ahlstroma hodného Valhaly!“

Další potlesk. Lars úlevou málem omdlel. Jeho valkýra ho podpírala, usmívala se a mávala davu.

Když hluk utichl, Helgi pokračoval. „Larsi Ahlstroma, znáš své rodiče?“

„Já –“ Nováčkovi selhal hlas. „Otce jsem nikdy nepoznal.“

Helgi přikývl. „To není nic neobvyklého. Obrátíme se k moudrosti run, pokud si nepřeje zasáhnout Všeotec.“

Všichni se obrátili k prázdnému trůnu. Havrani si čechráli pírkou a skřehotali. Trůn zůstal prázdný.

Helgi nevyपाल překvapeně, jen zklamaně svěsil ramena. Ukázal k ohništi. Z chumlu obsluhy a kuchařů se vystrachala žena v zeleném hábitu s kapucí. Tvář měla schovanou ve stínu kápě, ale podle nahrbené postavy a zkroucených rukou musela být hodně stará.

Zašeptal jsem Sam: „Co je to za ježibabu?“

„Vala. Věštkyň. Umí kouzlit, číst budoucnost a... tak podobně.“

Vala se přiblížila k našemu stolu. Zastavila se před Larsem Ahlstromem a ze záhybů roucha vylovila koženou mošnu. Vytáhla z ní hrst kamenů s runami, stejných jako ty v pracovně strýčka Randolpha.

„Co ty runy?“ zašeptal jsem k Sam. „Na co jsou?“

„Je to stará vikingská abeceda,“ vysvětlovala, „ale každé písmeno taky znamená něco mocného – boha, druh magie, přírodní sílu. Jsou jako genetický kód vesmíru. Vala je umí číst a vidí v nich osud. Největší čarodějové jako třeba Ódin kameny nepotřebují. Umí s realitou manipulovat jenom tím, že vysloví název runy.“

Zapsal jsem si za uši, abych se Ódinovi vyhýbal. Nepotřeboval jsem se svou budoucností ještě víc manipulovat.

Vala před naším stolem si něco zamumlala pod vousy. Rozhodila kameny kolem sebe. Přistály na špinavé zemi – některé lícem nahoru, některé dolů. Všeobecnou pozornost přitáhla zvlášt jedna. Holografické monitory promítly její obraz všem v síni.

Ta značka mi nic neříkala, ale stovky válečníků nadšeně vykřikly.

„Thor!“ volali. Pak začali skandovat: „THOR, THOR, THOR!“

Sam zahučela: „Další Thorovo dítě nám byl čert dlužen.“

„Proč? Co je na nich špatného?“

„Nic. Jsou prima. Třeba tamhle Gunilla... to je Thorova dcera.“

„Aha.“

Kapitánka valkýr se usmívala, což bylo ještě děsivější, než když se mračila.

Když skandování přestalo, zvedla vala scvrklé paže. „Larsi, synu Thorův, raduj se! Runy říkají, že v ragnaröku budeš bojovat statečně. A zítra při svém prvním boji prokážeš chrabrost a přijdeš o hlavu!“

Publikum zajásalo a rozesmálo se. Lars najednou hrozně zbledl. To bojovníky pobavilo ještě víc, jako by useknutí hlavy byl rituál šikanování nováčků, něco jako spodky přetáhnuté přes hlavu. Vala si posbírala runy, zmizela a valkýra Larse zas usadila.

Ceremoniál pokračoval. Další na řadě byla dívka jménem Dede. Zachránila skupinu dětí z vesnické školy, které se pokusili unést vojáci nějakého diktátora. Flirtovala s jedním, až ji nechal podržet svou pušku, a tu pak obrátila proti jeho mužům. Přišla o život, ale díky tomu obětavému činu stihly děti utéct. Nahrávka byla dost dramatická. Vikingům se moc líbila a Dede si vysloužila potlesk vestoje.

Vala přečetla runy. Potvrdila, že rodiče Dede byli obyčejní smrtelníci, ale nikomu to nevadilo. V budoucnosti prý bude chabře bojovat v ragnaröku. Příští týden přijde v boji několikrát o ruce. Do sta let se propracuje ke stolu pánů.

„Óóóóó!“ zahučel dav uznale.

Další čtyři nováčci zapůsobili podobně. Všichni někoho zachránili, statečně obětovali životy. Dva byli smrtelníci, jeden syn Ódina, což vyvolalo mírný rozruch.

Sam se ke mně naklonila. „Jak jsem říkala, Ódina už jsme tu nějakou dobu neviděli. Vítáme každou známku, že se pořád pohybuje mezi smrtelníky.“

Poslední nováček byla dcera Heimdalla. Netušil jsem, kdo to je, ale na vikinky to zřejmě udělalo dojem.

Ze všech informací mi šla hlava kolem. Všechny smysly jsem měl jako v ohni po té medovině. Ani jsem si neuvědomil, že jsme se dostali na konec stolu, dokud Helgi nevyslovil moje jméno.

„Magnusi Chasi!“ zahřímal. „Povstaň a ohrom nás svou odvahou!“

Mé trapné zavírované video

MOJE ODVAHA NEOHROMILA NIKOHO.

Nahrávka běžela a já se kroutil na židli. Einherjové sledovali monitory v naprostém mlčení. Pak se rozeznělo mumláni a remcání přerušované výbuchy nevěřícího smíchu.

Pohled valkýry ukazoval jenom části toho, co se stalo. Viděl jsem sám sebe na mostě tváří v tvář Surtovi, který povolal planoucí tornádo. Kamera najela na mě, jak mu vyhrožuju rezavým kusem kovu. Pak se na scéně objevili Hearth a Blitz. Blitz praštil obra cedulí s káčátky. Hearthův pisklavý hrací šíp mě zasáhl do zadku. Surt mě praštil. Surt mě nakopl do žeber. Začal jsem zvracet a kroutit se v bolestech.

Video přeskočilo k tomu, jak couvám k zábradlí mostu. Surt odpálil asfaltovou kouli. Ohnal jsem se po ní mečem a minul. Tisíce bojovníků v hodovní síni vyjeklo „Au!“, když mě zasáhla do břicha. Surt zaútočil, přepadli jsme přes zábradlí a přitom zápasili.

Těsně předtím, než jsme dopadli do řeky, se nahrávka zastavila a přiblížila se. Surtovi trčel meč z břicha, ale já ho nedržel. Svíral jsem Surtův mohutný krk.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.